Prefaţă

Nu vă luaţi după titlu!

Cartea pe care o aveţi în mină nu este un roman siropos.

în primul rînd, pentru că ea nu este un roman.

Şi apoi, pentru că nu este un text dulceag, o poveste de dragoste, ieftină.

Aceasta nu este un roman, am spus. Nu este nici măcar o operă "literară". Este o carte vorbită. Nu toţi scriem. Dar toţi vorbim. Discutăm, dialogăm, explicăm, întrebăm, contestam, ne strigăm emoţiile, convingerile sau sentimentele, vorbind astfel altora, lui Dumnezeu sau nouă înşine. Fie că vrem sau nu, sîntem, în mare măsură, fiinţe ale cuvîntului, create după chipul Celui care este Logosul, Cuvîntul. Şi în el vrea John Graz să ne regăsim. Nu pentru a face literatură. El ar fi capabil, dar aceasta nu este nici stilul, nici scopul sâu. El vrea să ne interpeleze

5

Cu ce drept şi pentru ce?

Cu dreptul celui care a fost, el însuşi, într-o zi, interpelat şi a cărui existentă a fost radical schimbată, în .sensul unei vieţi mai puternice, mai dense, mai încărcate de semnificaţii, de. entuziasm şi de bucurie. Pe scurt, de ceea ce lipseşte, atît de adesea, omului, fie el tînâr sau bâtrîn.

Pentru că el, respectînd în totul libertatea celuilalt, doreşte să facă cunoscută frumuseţea Evangheliei la lucru în inimi, în relaţii, întflnirea cu un Dumnezeu al dragostei, care i-a schimbat viata.

John Graz s-a întreţinut de multe ori cu un public adesea numeros, format din tineri, despre aceste teme, despre această experienţă. El a simţit un ecou, o rezonanţă, o cerere, atît în ţările francofone ale Europei, în Africa sau America, dar si în întîlniri unde era necesară traducerea. Dovadă că, în spatele cuvîntului sau expresiei relative a unei limbi sau culturi, există ceva mai mult decît universal, mai mult decît puternic. Deseori, i s-au cerut texte pentru a prelungi acţiunea, ca dimensiune, sau cugetarea, în profunzime.

Iatâ-le. Li s-a păstrat, voit, caracterul original, circumstanţial, şi stilul vorbit. Aceşti ultimi termeni explică primele cuvinte ale acestei prefaţe.

Dar mai trebuie să adaug cîteva rînduri asupra referirii "siropos". Acest gen de literatură, foarte defăimat, dar care se vinde pentru câ este foarte căutată, răspunde unei funcţii de vis, de sentimente, de evadare. Nimic din aceasta la John Graz. Este adevărt câ, în paginile sale, "dragoste" domneşte

6

împreună cu "veşnic", pentru câ Dumnezeu iubeşte omul cu o dragoste veşnică. Dar, de aici şi pînă la literatura comercială, sînt ani-lumină. Mesajul lui Hristos, în ciuda incomparabilei sale frumuseţi, nu este comercial. Viaţa Lui şi ispitele cărora a ţinut piept - chiar cînd nu sînt corect înţelese - nu au, totuşi, izul de scandal, care încîntâ omul. Mesaj de iubire, cu siguranţă, dar în sensul dăruirii de sine, deci şi a suferinţei, a morţii, a morţii de sine, a slujirii. Departe de a fi o evadare, el este o conştientizare, o privire în sine, un angajament.

Doresc din toată inima ca aceste pagini să poarte prin timp, cit mai departe şi cu putere, cuvintele lui John Graz. Cei care l-au auzit, regăsesc, desigur, cu plăcere, timbrul vocii sale. Doresc de asemenea, ca toţi cititorii săi, cunoscuţi şi necunoscuţi, tineri sau mai puţin tineri, să redescopere, dincolo de persoană, martorul, dincolo de mărturie, pe Cel a cărui dragoste a primit omagiul. Ca urmare, să poată mulţi dintre voi să rostească, asemeni locuitorilor din Sihem: "Nu numai din pricina spuselor tale, pe care le credem;ci L-am văzut noi înşine si ştim câ este Mîntuitorul lumii." Ioan 4,24.

Philipe Augendre

redactor şef la Editura "Vie et Sânte"

^

0

■Ml

c

O"

(D

(/>

o

"Pe la miezul nopţii,
Pavel si Sila se rugau si
cîntau cintâri de laudă lui

Dumnezeu; iar cei închişi îi ascultau".
Faptele Apostolilor 16, 25

Imaginaţi-vâ un moment:
O întreagă mulţime care s-a pornit contra voastră. O mulţime care vrea să vă linşeze.
Aceasta este situaţia pe care trebuie să o întîmpine Pavel şi Sila. Le puteţi înţelege confuzia.
Oamenii le sfîşie veşmintele, sînt bătuţi, sînt aruncaţi în închisoare. Si, ca si cum aceasta nu ar fi destul, li se pun picioarele în butuci. După atrta înjosire, lovituri, întemniţare, iată acum tortura cu picioarele în acest soi de menghină. Le era imposibil sâ doarmă, imposibil sâ se mişte. Pentru Pavel şi Sila, aceasta a fost o zi grea. Multora le-ar trebui timp îndelungat pentru a-şi reveni după aşa ceva.
Şi unde mai pui că au venit la Filipi din cauza unei viziuni: un macedonian îi chema. (Faptele Apostolilor 16,9.10) Unde o fi acuma şi care este primirea pe care Ie-a pregâtit-o?
11

în locul lor...

"Ce aţi face în locul lor? V-aţi îndoi de viziune? V-aţi descuraja? Aţi fi gata să vă revoltaţi împotriva lui Dumnezeu?
în cel mai bun caz, fără îndoială, noi ne-am ruga. Pavel şi Sila se roagă. Nu numai se roagă, dar cîntâ şi imnuri. Ei laudă un Dumnezeu care se pare că i-a abandonat.
De ce mai cîntâ? De ce mai sînt fericiţi? (Pentru că, în adevăr, sînt). Vedeţi, adevărata bucurie - aceea pe care o dă Dumnezeu, cea care vine din străfundul inimii - se manifestă, la fel de vizibilă, în încercare.
Răspunsul trebuie căutat în experienţa lor cu Dumnezeu. Ei sînt fericiţi pentru că îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Sînt întotdeauna gata să sufere pentru ceea ce iubesc.
"Bucuraţi-vă întotdeauna în Domnul", spune apostolul Pavel. Şi adaugă: "Repet, bucuraţi-vă." (Filipeni 4,4) Fericirea noastră, bucuria noastră, trebuie'să se vadă. Nu numai atunci cînd vin greutăţile, ci în viaţa de fiecare zi: la serviciu, la biserică, sîmbăta...
Aşa se întîmplâ întotdeauna? Cum ne trăim religia?

Copilul şi măgarul
Cunoaşteţi, fără îndoială, povestea acestui băieţaş, pentru care Sabatul era cea mai plictisitoare zi de la creaţ'iune. Mulţi adolescenţi v-ar spune acelaşi lucru. Acest copil nu putea să
12
facă nimic sîmbăta. Deîndată ce punea mîna pe o carte, un disc, un ziar, o minge, ca un fel de strigăt se făcea auzit: "Nu fă asta! Nu te atinge de asta! E Sabat!"
într-o sîmbăta după-amiaza, copilul de care vă povestesc, se plimba în natură. Totul părea că surîde: soarele strălucea, păsările cîntau, fluturii zburau prin fîneaţâ, viţeluşii zburdau, purceluşii se bălăceau în baltă... Toate păreau foarte fericite şi nimeni nu le striga: "Nu fă asta! E Sabat!"
Atunci îşi spuse: "Ce ciudat, toată lumea este fericită în ziua de Sabat." Deodată, după o barieră, văzu un măgar. Un măgar cenuşiu, cu o funie în jurul griului. Faţa lui părea lungă, foarte lungă'. Avea un aer trist. Băiatul privi măgarul şi îşi spuse în sine:
"la te uită, încă unul care are aceeaşi religie ca mine!"
Dacă religia noastră este o religie a tristeţii, atunci ceva nu este în regulă. Aceasta înseamnă că relaţia noastră cu Dumnezeu nu este, cîtuşi de puţin, pasionantă. Este ca şi cum prietenul, logodnicul, soţul sau soţia v-ar spune: "Te iubesc, dar mă plictisesc teribil cu tine!"
în aceste condiţii, ce mai înseamnă dragostea faţă de cel de lîngâ noi?
Avem nevoie de dragoste
Dumnezeu ne iubeşte. El nu se plictiseşte cu noi. Dragostea Sa este o sursă de bucurie. Nu putem trăi fără El. Dumnezeu ne permite să creştem, să progresăm spiritual.
13
Ştiţi câ un copil mic, lipsit de dragoste, poate muri? Câ un elev are nevoie sâ se simtă iubit de profesori, pentru a reuşi?
Un animal domestic are nevoie de dragoste, chiar şi o plantă, spun unii botanişti.
Fără dragoste, viaţa este imposibilă.
Pavel ştia câ Dumnezeu îl iubeşte; tocmai de aceea, lui nu-i era teamă de închisoare si cînta imnuri de laudă.

începînd din prima zi a Creaţiunii pînâ azi, traversînd spaţiul şi timpul, Dumnezeu ne trimite acest mesaj: "Vă iubesc!". Chiar din prima pagină a Scripturii şi pînă la ultima, Dumnezeu ne spune: "Vă iubesc!". Pentru a se face înţeles, El a folosit imagini. De exemplu, imaginea Păstorului:
- Păstorul are grijă de oile Sale
- El le cunoaşte pe nume
- are grijă de ele
- îşi riscă viaţa pentru a salva oaia pierdută şi se bucură atunci cînd a găsit-o. Imaginea este frumoasă, romantică.

Pentru a ne ajuta sâ-l înţelegem dragostea, Dumnezeu merge mai departe; El devine Părintele nostru. El este Părintele nostru şi aceasta înseamnă câ noi sîntem copiii Săi. Copiii lui Dumnezeu: imaginea este foarte puternică.
Dar, se întîmplâ uneori ca un părinte sâ fie departe, mult prea ocupat cu munca, cu drumurile... Ocupat cu mii de lucruri care îl fac sâ neglijeze esenţialul: familia. Astăzi, mulţi copii au senzaţia câ au părinţi invizibili. Şi cresc aşa...

Dumnezeu nu este un Părinte absent, foarte ocupat.
El este întotdeauna cu noi. Alături de noi. lată de ce Isus, în singurătatea Sa, Isus pe cruce, va striga nu Părinte, ci Tată. Această imagine este cea mai frumoasă.
Tatăl căruia îi putem spune "tată, te rog", este un tată pe care îl simţim foarte aproape. Mama căreia fi putem spune "mă doare", este o mamă care-şi face simţită dragostea.
Dumnezeu ne iubeşte atft de mult, încît Şi-a dat propriul Fiu, ca să ne salveze. Trebuie să fii părinte ca sâ înţelegi. Atunci cînd veţi fi părinţi, veţi înţelege ce înseamnă aceasta.

Dumnezeu, un tată

înainte de a vă naşte, Dumnezeu deja vă iubea. Atunci cînd ne-am născut, cerul a tresâltat de bucurie, îngerii au intonat imnuri. De crte ori, am fost ocrotiţi! Aţi uitat? Sâ meditām cîteva momente asupra acestei imagini:
Atunci cînd aţi venit pe lume, viaţa părinţilor voştri a fost bulversată. Acceptîndu-vâ, ei şi-au asumat nişte riscuri:
- riscul de a petrece nopţi albe
- riscul de a vă auzi spunîndu-le NU

- riscul nerecunoştinţei
- riscul de a vă pierde

Viaţa nu e întotdeauna foarte roz. Se aud, uneori, părinţi plîngîndu-se: "Ce nebunie să ai "copii! Dacă aş fi ştiut..."
Ei bine, încercaţi sâ prindeţi ocazia de a schimba cîteva
15
cuvinte cu aceşti părinţi şi să le propuneţi un tfrg: copiii voştri sfnt insuportabili? Haideţi sâ-i daţi la schimb:
- pentru o pisică (este mai afectoasâ)
- pentru un peşte roşu (nu este deloc gălăgios).

Ce tată sau ce mamă âr accepta acest tîrg?
După primele diferende, Dumnezeu ar fi putut să ne schimbe în roboţi ~ să înlocuiască citeva celule fn creierul nostru, lâsfndu-ne muţi ca peştii. Ei bine, nu. Apoi s-a angajat cu totul în lupta pentru a ne salva. Şi ne-a salvat, aşa cum ar fi făcut un tată sau o mamă pentru copilul lor. Dumnezeu este Tatăl nostru.
Un tată, este un părinte care, seara, intră fără nici un zgomot în camera copilului său şi, pur şi simplu, îl priveşte dormind şi murmură: "Dragul tatei!"
Privirea lui Dumnezeu este îndreptată întotdeauna asupra noastră. El ne cunoaşte pe nume. Pentru El, noi nu sîntem un număr, nici un caz, nici o categorie. Fiecare sîntem copilul Lui — o fiinţă unică.
"Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Şi sîntem", scrie apostolul loan (1 loan 3,1; vezi si Efeseni 3,19). Ne iubeşte asa cum sîntem, fără să ne pună condiţii. Iţi mulţumim, Doamne, pentru această dragoste.
Cînd cineva se simte iubit astfel, nu poate fi decit vesel, încrezător în viitor.
16
Aveţi sentimetul că Dumnezeu vă iubeşte aşa? Staţi de vorbă cu El? îi spuneţi voi bucuriile, problemele, necazurile voastre?
Uneori I-am deschis, poate, uşa inimii noastre...
El a rămas credincios:
- nu ne-a abandonat
- a stat întotdeauna la uşa inimii noastre
- a bătut, sperînd că, într-o zi, îi vom deschide.

Punînd punctul pe "I"

Unde vă găsiţi în relaţiile personale cu Dumnezeu? Au devenit ele ceva învechit - o imagine a trecutului, puţin demodată... ca şi aceşti părinţi bâtrîni, pe care unii copii îi abandonează în spitale?
Ca aceste postere învechite, care trec de pe pereţii camerei voastre, în sertarul dulapului, apoi în pod sau în beci şi, din beci, la gunoi?...
Noi, probabil, nu L-am pus pe Dumnezeu deoparte, în pivniţă sau în pod, dar, pentru unii, sertarul este deja deschis... în ce măsură sînteti în această situaţie? înainte de a închide sertarul, să stiti că Dumnezeu vă iubeşte Inca si mereu.
Pavel şi Sila au înţeles aceasta. Ei cunoşteau dragostea lui Dumnezeu. Moartea nu-i impresiona, lată de ce, în ciuda lanţurilor, cîntau. Ştiau că nimic nu ar fi putut să-i despartă de această dragoste. Este lungă lista creştinilor pe care tortura, îndoiala, încercarea n-au reuşit sâ-i despartă de Dumnezeu. De exemplu, ştiţi care au fost ultimele cuvinte ale Sfîntului Ignaţiu, spuse celor care-l torturau? Le-a spus aşa: "Voi îmi
17
sfîrtecaţi inima fn mii de bucăţi. Ei bine, pe fiecare dintre ele veţi găsi înscris cu litere de aur, scumpul nume al lui Isus."
Dumnezeu ne iubeşte. îi acceptăm dragostea? Pare stupid să pui o astfel de întrebare. Şi totuşi.... Căci avem dreptul de a răspunde: "Doamne, dragostea Ta nu mă interesează!"
Dar azi, acum, avem şi posibilitatea sâ-l spunem: "Doamne, Te iubesc! îţi mulţumesc pentru dragostea Ta. Vreau sâ-Ti dau viaţa mea aşa cum Tu ai dat-o pe a Ta pentru mine. Doamne, îţi ofer tinereţea mea, talentele mele, planurile mele."

Şi tu mă iubeşti?

"A treia oară i-a zis /sus: 'Simone, fiul lui lona, Mă iubeşti?' Petru s-a întristat că-l zisese a treia oară: 'Mă iubeşti?' Şi l-a răspuns: 'Doamne, Tu toate le ştii; ştii că Te iubesc.' Isus i-a zis:

Paste oile Mele!'"
loan21,17.
Un veteran al armatei romane a fost citat într-o zi, să se prezinte în faţa unui tribunal. El a mers sâ-l caute pe cezar şi i-a cerut sâ-i asigure apărarea. Cezar, conducătorul imperiului, fu foarte surprins. Cum îndrăznea un simplu soldat sâ-i facă o astfel de cerere? Dar, pentru a-şi demonstra nobleţea inimii, îi răspunse: "Ei bine, de acord. Voi trimite pe cineva în locul meu."
Atunci, soldatul, deschizîndu-şi puţin tunica şi arătîndu-şi cicatricele, replică: "Cezare, atunci cînd, în timpul luptei, am zărit o lance gata să te străpungă, eu n-am trimis pe nimeni în locul meu să te apere."
Fiecăruia dintre noi, Isus i-ar putea spune: "Atunci cînd am fost respins, umilit, bătut, torturat şi crucificat pentru tine, n-am trimis pe nimeni în locui Meu. Fiindcă te iubesc si Mi-am dat viaţa-pentru tine."
Dumnezeu ne iubeşte. Dumnezeu, Creatorul nostru, ne iubeşte. Dar noi, noi îl iubim? Aici este întrebarea. Noi

acceptăm ideea de a fi iubiţi, dar ce dăm în schimb? Dragostea lui Dumnezeu este o dragoste în "sens unic"?

Plicuri bleu

Am privilegiul si enorma responsabilitate de a avea trei băieţi. Din timp in timp, ei primesc scrisori. Atunci cînd plicurile sînt bleu-azur sau roz- bombon... scrie o fată. Sau, cînd pe spatele plicului sînt desenate inimioare, sînt tot de la o fată.
Intr-o zi, mica prietenă a unuia dintre băieţii mei, a simţit nevoia să adreseze un mesaj poştaşului. Ea scrisese pe plic: "Repede, factore, prietenia presează!" E drăguţ, nu-i aşa? Pe spatele unui alt plic, se putea citi: "Te chinui prin asta. Nu %/upe scrioarea înainte de a o citi." Cînd fiul mai mare a văzut* asta, a spus destul de tare, ridicînd din umeri: "stupid" şi a aruncat scrisorea în coşul de hîrtii. Asta m-a surprins, într-adevăr. Citeva minute mai tîrziu, cînd treceam "din întîmplare" pe lîngâ aşa-zisul coş, am aruncat o privire inocentă înăuntru. Scrisoarea dispăruse. Eram liniştit.

în această privinţă, ei sînt încă la stadiul de camaraderie. Va veni însă vîrsta sentimentelor. Atunci, unii după alţii vor sări înaintea poştaşului. Nu vor mai avea timp să vadă culoarea plicurilor. Se vor încuia în camera lor să citească. Apoi, vor ieşi ca o bombă şi, cu priviri temătoare, îmi vor spune: "Tata, n-ai un timbru?" Eu voi şti atunci că ceva este pe cale să se schimbe. Scrisoarea primită a suscitat un real interes.
Dragostea începe prin interesul care s-a stîrnit pentru cineva.
22
Ne interesează Dumnezeu?
Domnişoarelor, cînd primiţi o scrisoare de la un tînâr care vă iubeşte, ce faceţi? Cumva luaţi o lupă pentru a număra zimţii timbrelor? M-âr mira! în primul rînd, inima vă spune că scrisoarea aceasta are ceva deosebit. Tremuraţi de emoţie. Deschideţi în grabă plicul şi citiţi repede. O dată, de două ori, de trei ori'. Sînteţi interesate.
Asta-i tot? NU! Luaţi un stilou, hîrtie şi hop! răspundeţi. Şi, în plus, vă rugaţi cerului ca poştaşii să nu intre în grevă. De ce? Pentru că, 'o ştiţi, autorul scrisorii este nerăbdător să primească răspunsul.
Dumnezeu ne iubeşte. El S-a aşezat, de bună-voie, în situaţia logodnicului care are nevoie de dragostea noastră.
"Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decît să umbli în toate căile Lui, să iubeşti şi să slujeşti Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău." Deuteronom 10,12.
Dumnezeu nu este o fiinţă îndepărtată, ireală. Nu este un bătrîn puţin debil, care zîmbeşte blajin 24 de ore din 24 şi îşi aminteşte din timp în timp că are copii pe pămînt. Comerţul popular de poze II reprezintă astfel pe Dumnezeu, în timp ce Biblia spune că ne iubeşte mai mult decît un tată, mai mult decît o mamă. Că El cunoaşte numărul perilor capului nostru.
Aceasta vrea să spună că tot ceea ce priveşte fiinţa noastră, îl interesează.
23
Te iubesc, dar tu...
Acest Dumnezeu al dragostei, acest Dumnezeu cu adevărat viu, are nevoie de dragostea noastră. El doreşte să primească

un răspuns la soliile Sale, are nevoie de dovezi ale dragostei şi interesârii noastre, Iată de ce Dumnezeu nu Se mulţumeşte numai să ne spună: "Te iubesc!" El, Atotputernicul, Creatorul, îndrăzneşte să ne pună întrebarea următoare: "Dar tu... tu mă iubeşti?"
Iată problema pe care Isus i-a pus-o într-o zi lui Petru. Vă amintiţi, întîmplarea se petrecea la malul lacului Galileii, după înviere. (1 Ioan 21,15-17) Luîndu-I deoparte pe Petru, Isus i-a zis: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti?
"Da, Doamne, ştii că Te iubesc."
Din nou, Isus i-a zis: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu?"
"Da, Doamne, ştii că Te iubesc."
Din nou, Isus i-a zis: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu?"
"Da, Doamne, ştii că Te iubesc."
Toţi dăm acelaşi răspuns. Inutil să ne gîndim 50 de ani. Dar, între noi fie vorba: cum îl iubim pe Dumnezeu? Cum se manifestă dragostea noastră?
Prin rugăciuni şi imnuri. Există serviciile de cult, darurile. Nu este rău. Aveţi dreptate. Dar să privim lucrurile puţin mai de aproape... De exemplu, foarte adesea, rugăciunile noastre sînt alcătuite din clişee verbale sau au scurtimea telegramelor.
"Bunâ-ziua, Doamne."

"Doamne, poftă bună."
"Noapte-bunâ, Doamne."
Ce aţi zice de un cuplu care ar funcţiona pe principii asemănătoare? Dimineaţa la trezire:
"Bunâ-dimineaţa, draga mea. Dejunul este gata?"
La prînz:
"Poftă bună, dragă! Sper că ţi-a reuşit tarta cu vişine!"
Seara:
"Noapte-bunâ, iubito. Pe mîine."
încheiat.
Şi aceasta 365 de zile pe an, de-a lungul a 40 de ani. V-ar conveni? Sînteţi de acord că ar lipsi ceva acestui cuplu?
Lipseşte ceva dragostei mele pentru Dumnezeu? Cum am trâit-o pînă în prezent?
Ca si Petru, încercăm sentimentul tristeţii, cînd gîndim la acest

fapt. Isus a trebuit sâ-i pună de trei ori întrebarea: "Mă iubeşti?", pentru ca Petru să conştientizeze superficialitatea dragostei sale. Pentru ca să înţeleagă că nimic nu este posibil fără dragoste. Petru avea nevoie să realizeze că viaţa sa spirituală, viitorul său, slujba sa depindeu, în mod esenţial, de dragostea sa pentru Dumnezeu.
Dumnezeu nu consideră necesare acţiunile eroice, mărturisirile de credinţă spectaculoase. El nu cere banii, inteligenţa, dibăcia. El ne cere, pur şi simplu, să-L iubim, sâ-l

răspundem dragostei prin dragoste.
Ce vrea să însemne "să iubeşti"?
"Să iubeşti pe Isus" - ce vor să spună aceste cuvinte? Mai întîi, fnseamnâ a menţine o relaţie continuă cu El. Ca atunci cînd cineva este logodit sau căsătorit. Dragostea este o problemă de relaţie. Dacă nu sînt fericit să o regăsesc pe cea pe care o iubesc, să-i vorbesc, mai există încă dragoste? NU!
Dacă trăim această relaţie de dragoste cu Dumnezeu, râul nu va avea putere asupra noastră. Unii dintre voi au cunoscut momente în care este foarte dificil să râmîi credincios. Pierderea unui post, a unei prietenii, umilire, batjocoră, lovituri, închisoare....
V-aşîntreba: cum aţi proceda pentru a rămîne în picioare? Este acesta efectul unei puteri excepţionale a caracterului? A unei voinţe puternice? Sînt convins că mulţi ar răspunde: "Am rămas credincios prin dragostea lui Dumnezeu".
în 1987, am vizitat mai multe comunităţi adventiste din Portugalia, în compania responsabilului de tineret. El face o muncă frumoasă. Tinerii îl iubesc mult. A început să frecventeze Biserica la 15-16 ani şi, foarte repede, l-a deschis inima lui Dumnezeu şi s-a convertit. Tatăl său i-a făcut viaţa grea. în fiecare sîmbâtâ, îl întreba: "Unde ai plecat?" El răspundea: "La biserică". Atunci, o ploaie de lovituri cădea asupra lui, lâsîndu-l, adeseori, pe jumătate inconştient. Ca să nu facă scandal, nu vorbea despre asta. La vîrsta cînd camarazii săi descopereau balurile, barurile, fetele, el primea

lovituri din cauza credincioşiei sale pentru Dumnezeu.

Cum a putut suporta aşa ceva? Unde a găsit atîta putere? Merita să fie pusă întrebarea. Citi creştini îşi părăsesc credincioşia la cea mai mică dificultate... El, îşi primea puterea dintr-o relaţie personală cu Dumnezeu. îl iubea pe Isus şi ştia că nimic nu ar putea sâ-i sfârîme dragostea pentru El.

Un pistolet îndreptat către El

Cu citva timp în urmă, am citit cu interes mărturia lui John Testrake. Numele acesta nu vă spune, poate, mare lucru. John era comandantul de bord al zborului 847 al TWA. Cu cei 145 de pasageri la bord, avionul a fost deturnat de către piraţii aerului, către Beyrouth, apoi spre Alger şi, din nou, în capitale libaneză. Coşmarul a durat 17 zile.

Fără îndoială, nu aţi uitat fotografia uitată de cea mai mare parte a ziarelor. Se vedea în ea capul comandantului de bord, la fereastra cabinei de pilotaj. Un pistolet era îndreptat către tîmpla sa. în spatele său se zărea un alt chip. Acela al unui terorist ameninţînd, exaltat, furios, gata să deschidă focul. Chipul pilotului era aproape destins, zîmbitor, încrezător. Lumea întreagă a fost impresionată de atitudinea sa.

A fost interogat. Cum a reuşit sâ-şi păstreze calmul? N-a avut nimic de pierdut? John Testrake şi-a pierdut deja doi copii şi prima soţie. După anii de doliu, şi-a regăsit, în fine, bucuria. A avut deci mult de pierdut. El nu era un duh, un supraom. Atunci cînd teroriştii au omorrt un pasager, a simţit teama

invadîndu-l. A început să se roage din toate puterile. îşi spunea: "Dacă cred în Dumnezeu cu adevărat, atunci trebuie să cred în El complet. Dacă Isus vrea ca eu să trăiesc, piraţii nu vor apăsa pe trăgaci şi nu vor arunca grenada." Apoi îşi regăsi liniştea.

L-am admirat pe acest om, dar ignoram faptul că, în fiecare zi, comandantul de bord şi copilotul citeau la Biblie şi se rugau. Un an mai tîrziu, l-am întrebat ce i-a rămas mai bine întipărit în memorie, din aceste evenimente. El răspunse:

"îmi amintesc prezenţa constantă a lui Isus. El m-a păzit de frică. M-a întărit. Mi-a dat speranţă. Mi-a dat libertate, deşi am fost prizonier. Şi, pe viitor, ştiu că El este în fiecare zi cu mine".

De unde a luat o astfel de încredere? Din dragostea sa pentru Dumnezeu.

Simplu, pentru ca mă iubeşti

Sîntem ameninţaţi de o religie a obiceiurilor. Riscăm să ne instalăm într-o serie de parctici fără viaţă. Credem că sîntem înrădăcinaţi în convingerile noastre, pentru că ne simţim bine la biserică. Acolo avem prieteni. Şi, într-o zi, dintr-o raţiune sau alta, nu mai merge. Decepţie. Criză. Totul se prăbuşeşte. Destui oameni şi-au pierdut astfel credinţa. Totul se nâruieşte pentru că, în spatele obiceiurilor, nu mai există relaţia personală cu Dumnezeu.

Dragostea pe care o nutrim pentru Dumnezeu, nu trebuie să depindă nici de fiinţe, nici de lucrurile care ne înconjoară, ci de o relaţie personală cu El.

Atunci cînd Isus i-a zis lui Petru: "Simone, fiul lui lona, Mă iubeşti tu?", răspunsul pe care îl aştepta era al lui Petru şi nu al grupului. Petru a răspuns el însuşi.

Dacă ne-ar lua deoparte

Ş, dacă Isus ne-ar lua deoparte şi, cum a făcut cu Petru, ne-ar spune simplu: "Nu-i aşa că mă iubeşti? Tu, care adesea M-ai uitat, care aproape nu-Mi mai vorbeşti. Tu, pe care te iubesc ca pe un fiu, chiar mai mult. Mă iubeşti tu? Tu, muncitorul, studentul, tu, care ai suferit pentru credinţa ta. Mă iubeşti tu? Tu, care citeşti aceste rînduri, Mă iubeşti cu adevărat?"

Ce răspuns dăm? Bineînţeles, putem să o facem pe surzii sau să ne gîndim la altceva. Putem răspunde printr-un NU. Dar putem, de asemenea, răspunde DA. "Da Doamne, ştii că Te iubesc. în ciuda eşecurilor şi defectelor mele. în ciuda laşităţilor mele, a ocazilor cînd Te-am părăsit, ştii că Te iubesc, ştii că vreau sâ-Ti urmez".

Dacă aceasta este alegerea noastră, atunci Domnul ar putea să ne spună: "Eşti gata să trăieşti marea aventură a credinţei. Eşti gata să-ţi împlineşti misiunea, să fii un exemplu în această l'ume, o lumină pe drum. De ce? Simplu, pentru că Mă iubeşti!"

o»
cr
CD
o

Intr-o zi, o găină a găsit un ou. A început sâ-l clocescă. Era un

ou de vultur, dar ea n-a dat importanţă. Cînd puiul a ieşit din ou, găina a fost foarte surprinsă. Puiul ei era atft de deosebit de ceilalţi! Diferea prin culoare, mărime şi alcătuire. "Puiul meu este anormal", şi-a spus ea.
Lunile trecură. Micul vultur avea probleme serioase de integrare. Aripile, ciocul şi ghearele sale creşteau, creşteau... Acesta era un veritabil handicap pentru el. Mersul îi devenise atft de puţin elegant, incit şi raţele îl luau în rîs. Cînd voia să ciugulească, capul său izbea pămîntul. Ciocul nu reuşea să simtă grăunţele. Noaptea, îi venea greu să se ţină în echilibru pe stinghiile coteţului.
Cînd timpul "logodnelor" sosi, niciuna dintre puici nu-l acceptă. Rîdeau cînd se apropia de ele ca să stea la taclale. Cocoşii mai tineri, îi dădeau lovituri de cioc. II numeau "anormal", "monstrul înaripat", "ruşinea ogrăzii".
Intr-o zi văzu pe cer o pasăre frumoasă, planînd.
33
Inspâimîntate, găinile şi cocoşii se ascunseră sub pomi. Făcu acelaşi lucru, dar fără a pierde din vedere pasărea.
"Ce frumos!"
- Este un vultur, cea mai frumoasă şi cea mai puternică pasăre a cerului, îi puse cloşca-mamâ.
- Ce mult mi-ar place sâ-i semăn, răspunse puiul de vultur cu admiraţie.
Î
Ehei, îi spuse găina, tu nu eşti un vultur; nu eşti decît o găină, ba chiar cea mai anormală dintre găini.
^ Atunci, plecînd capul cu tristeţe, puiul de vultur spuse la rîndulsâu: "E adevărat, nu sînt un vultur. Nusîntdecftogâinâ, ba chiar cea mai anormală dintre găini".
Anii trecură şi vulturul muri de bătrîneţe în coteţul găinilor.
învins mai întîi în minte
Există o cantitate apreciabilă de poveşti de acest gen. In general, ele se termină bine. Am fost frustat atunci cînd am citit-o pe asta. Mi-ar fi plăcut ca cineva să intervină, să scoată vulturul din ograda găinilor, sâ-l înveţe să zboare, sâ-i spună că nu era o găină, ci un vultur.
Un vultur! E ceva. El inspiră admiraţie şi respect. Dar, un vultur

care se consideră găină, asta n-are sens. Este o insultă adusă ordinii naturale, armomiei lucrurilor.
34
Ş totuşi, citi bărbaţi şi femei nu se comportă astfel? Ei se subestimează, se devalorizează. Chiar înainte de a lupta, sînt învinşi. înainte de a sosi la linie, au pierdut cursa. Toţi sportivii vă vor spune-o: victoriile se cîştigâ, mai întîi, în minte.

"Imposibil!" nu este compatibil cu tinereţea

Sînteţi tineri şi, din acest motiv, totul este posibil. Nu vă lăsaţi furaţi de raţionamentul specialiştilor în scuze, al maeştrilor descurajării. Posedaţi un capital extraordinar: tinereţea. Luaţi aminte! Acesta este un avantaj enorm. Pentru voi, totul este încă posibil.

lată de ce trebuie să aveţi un tonus psihic bun. Ar trebui să aveţi încredere în voi si în viitorul care vă stă în fată.

In realitate, foarte puţini tineri sînt conştienţi de potenţialul care există în ei. Mulţi dintre ei se mulţumesc să urmeze calea pe care au apucat-o. Ei îmbrăţişează ideile, speranţele sau amărăciunile care îi înconjoară. Se lasă modelaţi de mediul înconjurător. Ca şi vulturul din poveste, ambiţiile lor se limitează la... "ograda găinilor".

Apoi, există o altă categorie, a celor care nu se acceptă, nu se mai suportă. Ei merg, uneori, chiar pînă la autodistrugere.

Urîndu-se pînă la moarte

In SUA, în 1986, opt mii de tineri s-au sinucis. Cînd eram la Bochum, în Germania, tinerii care m-au invitat, mi-au spus că universitatea lor deţine recordul în ceea ce priveşte
35
sinuciderile. Un tinâr care vrea să se distrugă - aceasta pare de necrezut. Mai de neînţeles decît părerea vulturului cum că ar fi găină.

Totuşi, procesul este acelaşi. Persoana se subestimează-, se devalorizează. Opinia pe care o are despre sine, sfîrşeşte prin a-i influenţa comportamentul, deciziile...

lată motivul pentru care, ceea ce gîndiţi despre voi, este atît de important. Potrivit cu impresia pe care o aveţi despre sine - bună sau rea - veţi avea - mai mult sau mai puţin - şansa de a reuşi în viată.

imaginea despre sine

Cum se formează imaginea despre sine? Sociologul Charles H. Cooley răspunde întrebării prin conceptul "LOOKING-GLAS SELF" (oglinda sinelui). El consideră că părerea despre sine depinde de ceea ce gîndeşte despre voi persoana cea mai importantă în ochii voştri. Dacă această persoană gîndeşte că sînteţi o persoană frumoasă sau inteligentă, veţi avea sentimentul că sînteţi. Această persoană este o oglindă pentru voi.

Care este persoana cea mai importantă în ochii voştri? Pe bună dreptate, îmi spuneţi că au jucat mulţi acest rol. E drept! Pînă la 10-11 ani, preferinţele au înclinat către părinţi. Tatăl pentru fete şi mama pentru băieţi.

Cînd băieţii mei erau mai mici, primul cuvînt pe care îl spuneau intrmd pe uşă, de la şcoală, era "mama". Cînd eram acolo, răspundeam: "Da, sînt aici". Atunci, cu o sclipire de

enervare, răspundeau: "Nu tu, mama, unde este mama?" Jocul ăsta îmi plăcea întotdeauna.

Părinţii voştri sînt cei care au construit primii, imaginea pe care o aveţi despre voi înşivă.

Copilul care **s-a lăsat să moară**

Intr-o zi, s-a adus la spital un copil de doi ani. Tocmai murise. De ce? Refuzase să mânînce.

La sfîrşitul acestei întfmplâri, psihologii au remarcat că mama lui nu-i vorbea deloc şi, în mod vizibil, n'u-l iubea. Pentru ea, copilul însemna soţul ei, pe care-l părăsise. Ea spăla copilul, Îl îmbrăca, îl hrănea, dar privirea sa îi spunea: "N-ar fi trebuit să exişti niciodată... Mi-ai stricat viaţa..." Vorbele s-au dus. Copilul a înţeles şi s-a lăsat să moară. Persoana care însemna cel mai mult pentru el, i-a spus că nu valorează nimic

Copiii bătuţi

Un copil este gata să accepte totul de la părinţii săi. Copiii sînt fiinţele care iartă cel mai mult.

In Europa, în SUA, se vorbeşte mult despre "copiii martiri". In fiecare an, în Franţa, mai mult de 50.000 de copii suportă tratamente inumane.

Atunci cînd sînt întrebaţi despre conduita părinţilor lor, ei

răspund" "Eu am greşit... Am făcut gălăgie... Am întors far-
37
furia... Sînt nepriceput, râu, urît..."
Aceşti copii şi-au pierdut toată stima pentru ei înşişi. Dupâ părerea lor, ei nu valorează nimic. De ce? Pentru că persoanele care înseamnă totul pentru ei, se poartă cu ei ca şi cum n-ar avea nici o valoare. Cum să reuşească mai tîrziu, avînd un astfel de handicap? Mulţumită influenţei divine, nu toţi părinţi sînt aşa. Ce responsabilitate avem noi, ca părinţi!

Marii oameni au mame de valoare

Cea mai mare parte dintre oamenii care se simt bine în viaţă, datorează aceasta părinţilor. Se spune că fiecare om "mare", a avut o mamă "mare".
Tony Campolo, un celebru orator pe care am avut privilegiul sâ-l ascult la Los Angeles, spune că mamele evreice sînt cele care ştiu cel mai bine să pună în valoare calităţile copiilor lor. Ele le insuflă încă din frageda copilărie,, noţiunea de perfecţiune la cel mai înalt grad. El povesteşte că mama prietenului său Albert, îl întreba întotdeauna cînd pleca la şcoală, dacă şi-a luat cărţile. In timp ce propria sa mamă, care era de origine italiană, îi spunea: "Ti-ai luat pacheţelul?" Cu umor, Ţony Campolo conchise: "Noi ceilalţi, italo-ame-ricanii, vom progresa la acest capitol atunci cînd evreii vor deveni mai capabili decît sînt." (!)
Isus a crescut cu ideia perfecţiunii. El era convins că are de îndeplinit o misiune deosebită. Măria, mama sa, L-a învăţat profeţiile care arătau spre El. Ea L-a crescut cu dragoste, pregâtindu-L cit mai bine posibil, pentru extraordinara Sa lucrare. Dumnezeu nu a ales pentru Fiul Său părinţii cei mai
38
bogaţi, ci părinţii cei mai buni. Rezultatul: Isus a avut o imagine pozitivă despre Sine. Aceasta îi era indispensabilă pentru a reuşi. Bruno Bettelhein, cel mai mare psiholog pediatru, scrie: "Orice lucru care influenţează viaţa copilului, trebuie să tindă spre a-i oferi o viziune pozitivă asupra lui însuşi şi asupra lumii care îl înconjoară. Fericirea lui viitoare şi capacitatea lui de a înfrunta viaţa şi a se uni cu cineva, vor depinde de aceasta."

De la părinţi la profesor

Atunci cînd aveaţi 11 sau 12 ani, părinţii voştri au cedat iocul

învăţătorului, apoi acesta, unuia dintre profesorii voştri, care a devenit persoana cea mai importantă. Mai tîrziu, au ocupat locul prietenii, apoi grupul căruia aţi fi dorit sâ-i aparţineţi. Vă amintiţi? Ce avea cea- mai mare importanţă pentru voi în timpul adolescenţei? Să fiţi acceptaţi de un grup, nu-i aşa? Unii sînt pe punctul de a folosi băuturi alcoolice, tutun, droguri, pur şi simplu pentru a fi acceptaţi într-un grup. Adolescenţa este o perioadă dificilă. Puţini au o bună părere despre ei înşişi. Se simt prea mari sau prea mici, imperfecţi, necinstiţi... Pentru a-şi exprima confuzia, merg, adesea, pînâ la sinucidere. Mai mult decît oricare, aceştia au nevoie să fie calmaţi, înţeleşi, ascultaţi, într-un cuvînt, să fie iubiţi.

Mai tîrziu, grupul acesta cedează locul unei persoane de sex opus. Aceasta este vremea romanţelor. Anii trec, tînărul, devenit adult, caută din nou aprobarea societăţii. Un premiu, o medalie, iată ce îl pune în valoare.

Care este persoana care preţuieşte cel mai mult pentru voi? Pe cine ati ales? Pentru că, acum, voi sînteti cei care veţi

alege. Alegerea voastră poate avea consecinţe asupra întregii vieţi.

Eşecul care paralizează

Cînd aveam 14 ani, părinţii mei au divorţat. Eu am rămas cu mama. Am părăsit ferma tatălui, pentru un mic apartament în oraş. Anul acela, am avut impresia că lumea se prăbuşeşte sub mine. Luam note rele. Profesorii mă'pedepseau. Ca urmare, m-am instalat pe rolul elevului slab, leneş. M-am îmbolnăvit. Anul meu şcolar a fost ratat. Aveam impresia că niciodată nu voi mai reuşi să învăţ. Viitorul mi se părea puţin atrăgător.

Poate că şi unii dintre voi au această impresie. Fără a şti de ce, ei aud o voce spunîndu-le: "Tu nu vei reuşi." Aceasta este o forţă care vă paralizează ambiţiile şi vă ţine prizonieri mediocrităţii.

Cam pe la 18 ani însă, s-a petrecut ceva extraordinar. O veritabilă explozie. M-am întîlnit cu Dumnezeu, l-am acceptat chemarea, mi-am regăsit libertatea şi ambiţia. Mi-am reluat studiile, avînd în minte cuvintele lui Isus: "Totul este posibil celui ce crede."

Ce se petrece odată cu convertirea?
Dumnezeu devine persoana cea mai importantă pentru noi. Persoana aceasta vă iubeşte şi, pentru ea, voi însemnaţi ceva. "Tu ai preţ în ochii mei..." Isaia 43, 4.
Acestea nu sînt cuvinte spuse în vînt. Isus Şi-a dat viaţa
40
pentru noi. "Voi aţi fost răscumpăraţi cu un mare preţ", spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 6, 20.

Trecutul neutralizat

Cînd Il acceptaţi pe Isus în viaţa voastră, se întîmplâ ceva extraordinar. Este ca o nouă creaţiune. "Dacă cineva este în Hristos, scrie apostolul Pavel, este o făptură nouă". Ş adaugă: "Lucrurile vechi au trecut, totul este nou." 2 Corinteni 5,17.
In unele manuscrise, se poate citi: "Lumea veche a trecut, iată, s-a ivit lumea nouă."
Imaginea pe care o avem despre noi înşine, este rezultatul experienţei trecute. Incepînd cu Freud, psihologia acordă un rol esenţial trecutului. Frangoise Dolto a scris că şi nou-nâscutul, chiar, este foarte sensibil la ceea ce se spune despre el, în prezenţa sa. Ceea ce este negativ, îl afectează profund. Ei bine, miracolul convertirii constă în aceea că puterea negativă a trecutului, este neutralizată. Totul redevine posibil.
Aceasta a fost experienţa lui Zacheu, cel care strîngea impozitele, a Măriei Magdalena, femeia de moravuri uşoare. A fost necesară minunea convertirii, pentru ca aceştia sâ-şi regăsească o bună imagine despre sine. Acceptîndu-I pe Isus ca cel mai important personaj, ei au regăsit adevărata viaţă. Ei au privit în oglinda numită Isus Hristos. Ceea ce au primit, este o imagine cu totulnouâ, frumoasă, plină de speranţă.
41
Aveţi valoare fn ochii lui Dumnezeu! El vrea ca voi să reuşiţi. **)**
***i*)**
Vâ doreşte fericirea. Priviţi *în* oglida Sa. El vâ va zice: "Ti-am cfştigat viaţa. Hai, totul este posibil. Cu Mine vei reuşi."
Il iubesc şi pe el
"Isus a zis: Care din cei
trei pare a fi aproapele
omului căzut între

tîlhari? învăţătorul Legii spuse: cel care a fost bun cu el. Atunci Isus a zis: Du-te si fă la fel.' Luca 10, 36. 37.

re un drum ce duce în Asia, un om mergea agale. In timp ce mergea, îl frâmînta întrebarea: "Ce să fac pentru a servi lui Dumnezeu cu tot atfta rîvnâ ca şi cavalerii care servesc stâpînului lor? Dintr-o dată, pe marginea drumului, văzu un lepros. Dezgustat, făcu brusc un pas într-o parte şi acceleră ritmul. Ar fi trecut mai departe, dar întrebarea îi reveni în memorie: "Ce să fac pentru a-i servi lui Dumnezeu din toată inima?" Făcu cale întoarsă şi, apropiindu-se de sărmanul om, îl strînse în braţe. La timpul acela, secolul XIII, nimeni nu ar fi îndrăznit să facă aşa ceva. Oamenii se temeau teribil să nu se molipsească.

Apoi, călătorul îşi reluă drumul, fntrorcîndu-se doar pentru a-l mai privi odată pe lepros. Dispăruse. Atunci, cel care astăzi se numeşte Sfîntuf Frangoise d'Assise îşi aminti de cuvintele lui Isus: "Ori de cîte ori aţi făcut ceva unuia din fraţii Mei, Mie Mi-aţi făcut." El îşi spuse: "L-am îmbrăţişat, L-am strîns în braţe pe însuşi Dumnezeu."

In marea noastră poveste de dragoste cu Dumnezeu,

există trei personaje esenţiale. Primul, Autorul dragostei, Dumnezeu, Tatăl nostru. Al doilea este fiecare dintre noi si al treilea, aproapele nostru.Dragostea nu este numai o afacere intre Dumnezeu şi mine. Este o afacere între Dumnezeu, eu şi aproapele.

In numele dragostei

Intr-o zi, un teolog II întrebă pe Isus care este prima poruncă. Isus îi răspunse: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta..." Dar adăuga: "lată care este a doua: să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Nu există poruncă mai mare decît aceasta." Mesajul a fost bine înţeles, căci teologul adăugă: "Să iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi, este mai mult decît orice ardere de tot, decît orice sacrificiu."

Putem să împlinim acţiuni grandioase pentru Dumnezeu, să construim biserici, să evanghelizăm lumea, să citim Biblia de 10 ori pe zi. Dar dacă în inima noastră nu există dragoste pentru aproapele, toate acestea nu rezolvă nimic! Apostolul Pave! scrie: "Chiar dacă mi-aş împărţi averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, nu-mi foloseşte la nimic, dacă n-am dragoste." (1 Corinteni 13,3)
Cfte masacre au fost comise în numele dragostei sau pentru slava lui Dumnezeu! In timpul războaielor religioase, oamenii s-au omorit între ei, cîntînd psalmi. Şi astăzi, mulţimi fanatice defilează cu armele în mînâ, invocînd dragostea lui Dumnezeu. Ce valoare poate avea dragostea lui Dumnezeu dacă, în numele ei, este nimicit unul din copiii Săi?
Pentru că Dumnezeu este Tatăl tuturor fiinţelor omeneşti,

"El a făcut ca toţi oamenii ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa p'ămîntului." '(Faptele Apostolilor 17,26) Unii ignoră această realitate, alţii o refuză, lată de ce prejudecâţiile, rasismul au viaţa grea.
Pîine uscată pentru băiatul sărac
La Londra, în secolul trecut, unui băieţaş îi era foame. El bătea pe la uşile cartierelor bogate, ca să ceară un colţ de pîine . l-a deschis un pastor, l-a dat o bucată de pîine uscată, tare ca piatra. Apoi, au început să stea de vorbă. Băiatul era foarte ignorant în ale religiei. Pastorul fi vorbi de Dumnezeu, Creatorul Universului. Copilul încerca sâ-şi mănînce pnnea uscată, ascuitînd distrat. Spre sfîrşit, pastorul îi spuse că Dumnezeu era Tatăl tuturor fiinţelor omeneşti, în egală măsură. Surprins, puştiul răspunse: "El este Tatăl dumneavoastră? - Da. - El este si Tatăl meu? - Da, bineînţeles!" După citeva minute de gîndire, copilul reluă: "Deci, noi sîntem fraţi, dumneavoastră si cu mine?" "Da, spuse cu entuziasm omul bisericii. Atunci, puştiul îl privi drept în ochi cu severitate, spunîndu-i: "Nu v-a fost ruşine sâ-i daţi doar un colt de pîine, si uscată, fratelui mai mic, căruia îi era foame?"...
Sîntem fiii aceluiaşi Tată. lată Evanghelia, lată mesajul revoluţionar al lui Hnstos. lată de ce trebuie sa ne iubim
i

aproapele. A-ţi iubi aproapele înseamnă a transpune mesajul în viaţă, a traduce teoria în practică. Nobil ideal, îmi veţi spune, dar atît de puţin realist. Problema este discutabilă.
Există oameni pe care îi iubim, pe alţii, nu. Există oameni amabili si oameni deloc amabili. Chiar si între creştini, nu este
47
deloc uşor sâ iubeşti. Au existat întotdeauna şi există dezbinări, vederi deosebite.
Uneori, sînt auziţi unii creştini spunînd: "In biserică la mine există cel puţin trei persoane pe care nu le pot suferi. E îngrozitor. Nimic nu-mi produce dureri de stomac precum vederea lor. Dacă, din întîmplare, va trebui sâ le regăsesc pe NoulPâmînt, aş fi obligat sâ le suport întreaga veşnicie?" Unii merg chiar pînâ la a da un ultimatum lui Dumnezeu: "Doamne, ei sau eu." Nu aţi gîndit niciodată astfel? Să-ti iubeşti aproapele? De acord,'dar cu condiţia sâ-l alegi. Deja de pe timpul Domnului Isus era aşa. Fiecare avea propria sa definiţie cit priveşte noţiunea de "aproape". Ba mai mult, să-ţi. iubeşti aproapele însemna să-ţi iubeşti prietenul, sâ-l iubeşti pe cel care te iubeşte.
Oamenii religiei în faţa "zidului"
Un doctor în teologie i-a pus lui Isus întrebarea: "Cine este aproapele meu? Pe cine trebuie sâ iubesc?" Pentru a-Şi ilustra răspunsul, Isus relată o-întîmplare.
Pe drumul ce duce de la Ierusalim la lerihon, a fost atacat un om. Tîlharii l-au lăsat pe jumătate mort, într-un ţinut pustiu, plin de soare. Şansele de a supravieţui, erau egale cu zero.
Pe acelaşi drum, treceau doi oameni. Un preot si un slujitor la templu. Ce noroc pentru nenorocit! lată oamenii lui Dumnezeu, cei a căror profesie era religia. Dar vai! şi unul şi celălalt trecură mai departe. De ce? Le-a fost teamă? Nimeni nu va şti vreodată. Sosi mai apoi un samaritean. Evreii îi considerau pe samariteni eretici, bastarzi, buni de nimic. O
48
grea dezbinare le otrăvea relaţiile de mult timp. Fiecare cultiva prejudecăţile care îi cereau cele mai puţine obligaţii faţă de celălalt.
Şi totuşi, samariteanul s-a oprit. A sărit în ajutorul rănitului şi l-a

luat in grija sa pînâ la vindecare.
întrebarea lui Isus pusă teologului, era: "Cine a fost, în această poveste, adevăratul aproape al victimei?" Răspunsul se impune: samariteanul. De ce? Pentru că a tradus în fapte dragostea.
Dacă eu aş fi trecut pe drumul acela spre lerihon, dacă aş fi văzut un om în pericol de moarte, ce-aş fi făcut? Mi-aş fi asumat riscul de a interveni? Dacă aş fi fost samaritean şi L-aş fi văzut pe acest evreu agonizînd, ce-aş fi făcut? Aş fi zis: "Asta este o poveste evreiască; nu mă interesează; nu face parte din afacerile mele"? Prejudecăţile m-ar fi condus către dragoste? Da, spun bine, prejudecăţile. Egoismul şi indiferenţa sînt obstacole sigure în faţa dragostei faţă de aproapele, iar prejudecăţile sînt arma cea mai eficace. Ele justifică orice laşitate, orice ură, orice încălcare a legilor iubirii. Prejudecăţile de clasă, rasă, sex, religie conduc la un fel de paralizare a dragostei.
Altfel zis, întrebarea teologului era râu pusă. Nu trebuie să spunem: "Pe cine trebuie să iubesc?" Trebuie sâ iubesc! Sâ iubesc nu cu gîndul, teoretic,'ci în fapte. Tocmai de aceea, Isus ne-a zis: "Fiţi un bun tovarăş, îndeosebi pentru cei care au nevoie de dragoste, de afecţiune, pentru cei pe care societatea îi aruncă, care nu au ce munci, nu au de mîncare, care nu ştiu unde vor dormi."

In marile noastre oraşe, sînt mii care trăiesc drama sărăciei. Ei sînt numiţi "noii săraci". In oraşul vostru, în lume, cîţi sînt cei care speră la trecerea unui samaritean plin de bunătate? Şi apoi există încă pe atrţia care mănîncâ pînă se satură, sînt îmbrăcaţi bine, dar inima lor este sfârîmatâ. Sînt singuri, nenorociţi. Şi ei aşteaptă tot trecerea samariteanului.
La **doi paşi lîngă noi**
Adesea spunem': "Vreau să-mi pun viaţa în slujba lui Dumnezeu, dar ce sâ fac?" Unii visează sa treacă mări şi deserturi, pentru a sluji aproapelui lor. Aşa sîntem. Si ignorăm făptui câ ia doi paşi de noi, nenorocirea, mizeria, singurătatea sfârîmâ vieţi. Dacă dorim sâ fim buni ca şi samariteanul, sâ iubim pe Dumnezeu din toată inima noastră, sâ privim în jurul

nostru şi vom găsi mii de ocazii pe zi să ne iubim aproapele. Arnintiţi-vâ cuvintele lui Dumnezeu la judecata din urmă: "Ori de crte ori aţi făcut ceva unuia din aceşti micuţi fraţi ai Mei, Mie Mi-aţi făcut." Am fi incapabili sâ fim buni tovarăşi, incapabili sâ ne îndeplinim cu credincioşie misiunea. De ce? Pentru câ prejudecăţile pot conduce cu uşurinţă către această altă rană, care se numeşte rasism, discriminare.
Din timp în timp, particip ia dezbaterile Comisiei pentru Drepturile Omului, la ONU. Am avut, de asemeni, privilegiul sâ intervin în numele Asociaţiei Internaţionale pentru Apărare a Libertăţilor Religioase. Dezbaterile se purtau asupra multiplelor forme de discriminare şi segregare. Toate ţările reprezentate s-au făcut avocaţii libertăţii şi ai egalităţii. Realitatea nu este vai! aşa de încurajatoare'. In unele ţâri, este suficient să aparţii unui grup religios minoritar, ca să fii
50
persecutat. In altele, persecuţiile au un caracter rasial, politic, social. Chiar în ţările noastre' (n.t. ale Europei), există forme disimulate de discriminare, "lubeşte-ţi aproapele" poate sâ conducă foarte departe.
Vor exista întotdeauna oameni care vor fi aruncaţi din motive ascunse, nemârturisite. Am spus-o întotdeauna şi am spus-o peste tot. In orice societate, în orice parte a lumii. Ca ucenici ai lui Hristos, este important sâ nu fim complici la discriminare şi rasism. Este pentru noi o ocazie unică de manifestare a veritabilului creştinism. Intr-o lume a urii, putem fi campioni ai dragostei.
Asumaţi-vă riscurile!
In vremea cînd conchistadorii luau în stâpînire America, masacrînd indienii cu zecile de mii, ridicînd, în semn de victorie, crucea, un om a înălţat capul. El a denunţat masacrul. Numele său: Las Casas. El a alertat-o pe regina Spaniei. S-a opus pretinşilor civilizatori. Prin curajul său, el a salvat onoarea ţării sale. A salvat onoarea bisericii sale.
Pe vremea cînd sclavajul era o practică legală, creştini au denunţat această crimă, punîndu-şi prin aceasta viaţa în pericol. Astăzi, lumea întreagă le aduce omagii. Ei au salvat onoarea umanităţii.

Aş putea cita şi alte exemple. Aş putea sâ-i amintesc pe cei care' în ultimul război mondial, au murit pentru câ i-au ascuns pe evrei. L-aş putea aminti pe Martin Luther King, Maica Tereza şi mulţi alţii. Aceşti bărbaţi şi aceste femei sînt consideraţi eroi. De fapt, ei au urmat sfatul lui Isus: "mergi şi fă

51

la fel". Ei şi-au văzut aproapele oprimat, persecutat, masacrat. Ca şi samariteanul milos, ei şi-au întrerupt planurile, şi-au asumat riscurile.

Marea forţă a creştinismului

Dar dragostea pentru apropele merge încă mai departe. Ea se manifestă şi faţă de adversar şi faţă de duşman. Intr-un sens, marea forţă a creştinismului este ura faţă de opresiune, nedreptate şi rasism, dar să iubeşti suficient'pe opresor sau pe rasist, pentru a-i oferi şansa de a-şi regăsi demnitatea.

Isus spune: "Ai învăţat că s-a zis: să-ţi iubeşti aproapele şi să-ţi urăşti duşmanii. Dar Eu vă zic: iubiţi'-vă-duşmanii, binecuvîntaţi pe cei ce vă blestemă şi faceţi bine celor ce vă urăsc..."

"Nu întoarceţi rău pentru rău... Din contră, binecuvîntaţi, căci la acestea ati fost chemaţi..."

Dumnezeu ne trimite în această lume pentru a iubi. Singura noastră armă este dragostea.

Te dispreţuiesc

A-ţi iubi aproapele înseamnă să iubeşti şi pe cei ce te dispreţuiesc. Nu-i aşa că aţi întîlnit deja oameni a căror privire spunea: "Te dispreţuiesc"? Legea nu pedepseşte o astfel de atitudine. Totuşi, există priviri asasine. Biblia'spune: "Cel care-şi dispreţuieşte aproapele, comite un păcat."

52

La 17 ani, am trăit o scenă pe care nu o voi uita niciodată. O scenă care avea să semene în inima mea, sâmînţa urii. Era 31 decembrie. Cu cîţiva prieteni, sărbătoream revelionul la un restaurant, aproape de Thonon - Les Bains, în Savoia de Sus. La ora două dimineaţa, restaurantul s-a închis. Dar turiştii s-au adunat într-o cameră, deoparte. Cu prietenii mei, ne-am dus şi noi acolo, din curiozitate. Fără îndoială, am făcut puţin zgomot. Toată lumea ne privea. Eram în primul rînd.Deodată, un tînâr avînd cam 20 de ani, se ridică, traversă sala şi veni spre mine.

Scoase din buzunar o piesă de un franc: Si mi-o întinse: "Tine, viteazule!" Aş fi preferat să primesc un pumn zdravăn. Mult timp de-atunci, mi-am zis: "Trebuie sâ-l regăsesc pe acest flăcău. Am să fac haltere, karate, box cu el. Am sâ-l fac terci." Apoi am devenit creştin. Inima mea a fost schimbată. Domnul m-a eliberat de acest spirit de ură, de răzbunare. El mi-a dat pacea.De atunci, viaţa m-a învăţat că slăbiciunea este cea care persecută, slăbiciunea este cea care opresează, care dispreţuieşte. Puterea iubeşte! lată de ce, chiar umilit, dispreţuit, poţi să râmîi demn.

Umilit, dar victorios

Isus a fost umilit, dispreţuit, cum au fost, mai tîrziu, primii ucenici. Apostolul Pavel scrie: "Am ajuns ca gunoaie ale lumii". (1 Corinteni 4,13) In ciuda acestui fapt, ei au bulversat lumea. Dragostea era mai puternică decît ura. Ei şi-au iubit chiar si duşmanii. In societatea nostrâ, unde omul este lup pentru om, Dumnezeu vrea să facă din noi mesageri ai păcii. Acolo unde domneşte ura, El ne trimite să predicăm dragostea. Acolo unde oamenii au săpat prăpăstii, El ne trimite să

trimite să construim poduri. Acolo unde domneşte disperarea, Dumnezeu ne trimite cu un mesaj de speranţa şi salvare.Aceasta este misiunea noastră şi, pentru a o împlini mai bine, El ne spune: "Sâ iubeşti pe Domnul Dumnezeul tâu din toată inima ta... şi pe aproapele tâu, ca pe tine însuţi."

Fata pentru o seară, iubită şi uitată

t pisodul se petrece la Ierusalim. Era a opta zi a sărbătorii corturilor. Isus se găsea dis-de-dimineaţă la Templu. Se aşezase sub un portic şi învăţa. Deşi sărbătoarea se terminase, poporul venise încă o dată să asculte. Ziua se anunţa liniştită, senină şi calmă ca Maestrul însuşi. Mi-ar fi plăcut să împart cu el acest moment. Nu aş fi pierdut nici un cuvînt, nici o expresie. Dintr-o'datâ, zgomote, strigăte. Iluzia este spulberată. Un grup de oameni agitaţi, pătrund în gang. Cărturarii şi fariseii sînt în frunte. Se îndreaptă spre Isus. Ce se petrece? O dramă? Un scandal? Scandalul este provocat de o femeie. O femeie pe care ei o hărţuiesc, o tîrîie, o bat şi, pînâ la urmă, o aruncă la picioarele Lui.

"Invăţâtorule, spun ei, această femeie a fost prinsă în flagrant delict de adulter."
"Tu, care pretinzi că eşti trimis de Dumnezeu; Tu, care dai învăţătură rabinilor noştri; Tu, care pari că ignori tradiţia
57
noastră, dâ-ţi verdictul. Să te ajutăm chiar. Moise, învăţătorul nostru al tuturor, spune că autorul unui astfel de păcat, trebuie omorrt. Noi sfntem gata să o facem. Tu ce zici?"
Efectiv, acest grup de mîniosi este gata să treacă de la cuvinte la fapte. Au deja pietre in mfini. Ce va face Isus? In mod ciudat, El râmîne calm. Aceasta este o capcană. A înţeles asta. Opunîndu-se execuţiei, El lua poziţie împotriva legii. Incuviinţînd execuţia, se opunea romanilor, care îşi rezervaseră dreptul de a ordona pedeapsa capitală.
"Hai, ce zici, Invâtâtorule?"
Linişte. O linişte care înspâimîntâ pe ipocrit sau pe mincinos. O linişte care îl aşează pe acuzator faţă în faţă cu acuzaţiile sale. Isus nu spune nimic, "dar lâsîndu-se jos, El scrie cu degetul pe ţârînâ. Nesatisfâcuţi, acuzatorii încearcă din nou. "Răspunde! O executăm sau nu? Poate fi lăsată să trăiască o astfel de femeie?"
Isus Ie-a zis: "Acela dintre voi care nu a păcătuit niciodată, să arunce cu piatra. Şi aplecîndu-se din nou, continuă să scrie." (1 loan 8,7).
Ce scria Isus? Probabil, greşelile pe care ie comiseserâ oamenii aceia. Astfel, acuzatorii se găseau în postura de acuzaţi. Ei voiau să judece, să condamne şi iată-i confruntaţi cu propria lor judecată, cu propria condamnare.
"Cînd auzfrâ asta, acuzaţi de propria conştiinţă, se retraseră unul cfte unul, pînâ la cel mai în vîrstă..." A rămas, femeia, care se întreba prin ce minune mai este încă în viaţă,
58
şi Isus. începu un foarte scurt,,dialog: "Femeie, unde sînt cei care te acuzau?Nimeni nu te-a condamnat?" "Nu, Doamne." "Nici Eu nu te condamn, fi răspunse Isus. Du-te şi să nu mai pâcâtu ieşti."
Ştiţi că, de-a lungul multor secole, teologii creştini au cenzurat această istorie? Le era teamă ca ea să nu devină o scuză

pentru orice formă de imoralitate. Ei socoteau câ femeia adulteră avea un rol pozitiv. Poate se recunoşteau, în egală măsură, sub trăsăturile acuzatorilor.
Nu într-un limbaj meraHzant
Două lucruri sînt de reţinut din acest episod. Primul este atitudinea lui Isus faţă de păcătos. Al doilea, atitudinea sa faţă de păcat.
Isus nu a condamnat-o pe femeia adulteră. Insă El i-a zis: "Du-te şi nu mai păcătui." E clar, confuzia nu mai este posibilă. El condamnă păcatul - în acest caz particular, imoralitatea.
Ah! dacă Dumnezeu ar fi putut să adopte un alt limbaj! Un limbaj complice sau pseudo-liberator! Dacă ar fi zis, de exemplu: "Du-te! Femeie, îţi eşti stâpînâ viaţa ta particulară te priveşte numai pe tine." Gîndind astfel, El ar fi fost în avans faţă de timpul Său.
Sau altfel: "Du-te! Si, pe viitor, să dispreţuieşti această bandă de ipocriţi." El ar fi depăşit astfel cadrul strîmt al moralei.
59

Dar Isus i-a zis: "Du-te şi nu mai păcătui."
Isus ar fi putut folosi un limbaj moralizator:
"Du-te, dar ce ruşine! Te-ai gîndit la familia ta? Le-ai ruinat reputaţia. Eşti un veritabil blestem!" Ceea ce ar fi fost o altă formă de omorîre.
Sau altfel: "Du-te, dar să nu mai pui piciorul în biserică. Dispari din oraş, dispari din memorie." Fariseii ar fi fost pe jumătate satisfăcuţi. Dar El i-a spus simplu: "Du-te si nu mai păcătui."
Vinovată, dar...
Pentru El, femeia adulteră este vinovată. Ea a păcătuit. Morala nu este schimbată. Şi atunci, de ce nu i-a aruncat El prima piatrâ?El, care nu a păcătuit niciodată! De ce? Din cauza dragostei!
"Eu nu am venit să judec lumea, ci ca sâ salvez oamenii." (loan 12,47).
"Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său ca sâ judece lumea, ci ca lumea sâ fie salvată prin El." (loan 3, 17).
Isus n-a considerat-o pe femeia adulteră ca pe un lucru, un obiect, o probă de culpabilitate, ci ca pe o fiinţă umana, o oaie

pierduta, un fiu risipitor, care poate fi salvat. Scopul Sâu nu este sâ o nimicească, ci să o salveaze. In privirea Sa, în cuvintele Sale, femeia poate citi şi auzi un singur mesaj, de iubire fâră morala. Un mesaj care spune: "Poţi sâ te schimbi.

60

Iti poţi regăsi demnitatea. Iţi poţi reconstrui viaţa pe baze noi." Ea este vinovata, e adevărat. Dar, în acelaşi timp, este victima ipocriziei oamenilor. Cum a ajuns ea acolo? Din întîmplare? Posibil! Intr-o zi, un om i- a făcut curte; ea a cedat. Omul avea familie. Aceasta a fost capcana. Decepţie? Posibil! Ea a fost a lui. Insă el a plecat, lăsînd-o. Ea s-a simţit umilită, indignată, slaba! O pradă uşoară pentru lacomi. Căderea este rapidă atunci cînd este părăsita calea cea dreaptă.

Nefericită, mi-o imaginez nefericită

Pe această femeie mi-o imaginez nefericită. Foarte nefericită. La fel de nefericită, fără îndoială, ca o altă femeie care, din întîmplare a fost la una din conferinţele mele. Eram pe atunci pastor tînâr. Ea spunea că vrea sâ studieze Biblia'. La primul studiu, am ghicit câ problema sa era serioasă. Ea nu se interesa cu adevărat de textele din Scriptură. La a patra vizită, a început să plîngă, apoi, s-a confesat. Era bolnavă. Nu mai mînca. Soţul ei, foarte ocupat, îi dedica puţin din timpul lui. Ea întîlnise un om şi se îndrăgostise la prima vedere, fărâ un cuvînt. Aceasta a fost începutul unei vieţi echivoce, al minciunii care devenea regulă. Conştiinţa sa de creştină, suporta foarte greu această situaţie, dar ea nu avea puterea să o rupă. Imi voi aminti întotdeauna cuvintele ei: "Nu mai dorm din cauza asta. Sînt bolnavă. Am sâ mor aşa".

Spre marea mea părere de rău, aceasta a fost uitima noastră întîlnire. Ce s-a întîmplat cu ea? Nu ştiu. l-am uitat numele, i-am uitat chipul. Singurele amintiri care mi-au rămas, sînt lacrimile ei si cuvintele: "Am sâ mor asa." Bineînţeles, ea a primit o educaţie creştină. Ea ştia ca,

61

acţionînd astfel, distrugea imaginea pe care o avea despre ea înşişi. Se simţea nedemnă să trăiască în minciună şi

înşelătorie.
Isus nu condamna
Femeia adulteră reprezintă pe aceia care se angajează, voit sau nevoit, pe drumul imoralităţii. "Femeia adulteră" este de asemeni această tînârâ de 18 an'i, care pretinde a fi liberă. Ea întreţinea relaţii sexuale cu o sumedenie de băieţi. "Dragostea, spunea ea, este amuzantă ca o masă bună sau un film bun. Ei îmi fac plăcere şi eu le fac lor." Darea era depresivă şi voia să se sinucidă.'
"Femeia adulteră" poate fi, la fel, recunoscută şi în acest tînâr care colecţionează aventuri, cum colecţionează alţii timbre. Cu cît lista se măreşte, cu atft mai mult se 'simte singur. Isus nu-l condamnă. Dacă sînteţi în această situaţie, să ştiţi că Isus nu vă condamnă. El vă iubeşte. Vrea să vă salveze. Să vă scoată din această situaţie rea şi sâ vă dea o nouă şansă. De aceea, El vă zice: "Du'te, viaţa nu s-a terminat, dar sâ nu mai pâcâtuieşti."
Un tramvai **cu cai**
Dumnezeu nu tolerează râul. In împărăţia Sa nu va fi loc pentru cei ce practică imoralitatea. (Apocalips 22,16) Apostolul Pavel scria creştinilor din Corint:
"Nu vă faceţi iluzii în această privinţă, nu va exista în această împărăţie nici o parte de moştenire pentru imorali,

idolatri sau perverşi, desfrînaţi, senzuali, homosexuali..." (Corinteni 6,9-11). .'
Ştim bine că societatea practică cu totul alt limbaj. Cine-ma-ul, televiziunea, literatura, publicitatea, muzica ne invită la imoralitate. A-ţi înşela soţia, a seduce o tînărâ sau un tînâr, acestea au devenit un sport naţional. Cea sau cel care refuza aşa ceva, este un demodat, un călugăr.
"L-ai văzut p'âsta, calcâ-a sfînt! Parc-ar fi un tramvai cu cai..." Si toată lumea rîde! Nu vă lăsaţi tulburaţi. Pe timpul apostolului Pavel, era deja cam tot ca astăzi. La Roma, la Corint şi în multe din marile oraşe, imoralitatea, prostituţia, pornografia domneau, lată cum descrie Pavel, în scrisoarea adresată credincioşilor din Roma, situaţia de atunci:
"Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi

scîrboase; căci femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor, într-una care este împotriva firii; tot astfel şi bărbaţii, au părăsit întrebuinţarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alţii, au săvîrşit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scîrboase şi au primit în ei înşişi plata cuvenită pentru rătăcirea lor" (Romani 1,26.27)
Creştinii nu au format decît o mică minoritate. Morala lor era luată în derîdere, cum este luată şi astăzi. Noi sîntem excesivi, înguşti, depăşiţi? Avem refulări sexuale? Cu siguranţă, nu! Sexualitatea este un dar de la Dumnezeu. Dar acest dar'a fost complect denaturat. A ajuns un produs pentru

piaţă, o expresie a egoismului, o căutare a plăcerii care şi-a pierdut sensul real. Biblia nu condamnă sexualitatea. Ea condamnă exploatarea sexului, care conduce la dispreţ fată de dragoste, la dispreţ faţă de persoană. /

De ce atîta severitate

De ce Isus şi apoi apostolii au fost atft de severi cit priveşte imoralitatea? Există cu siguranţă, o raţiune. Care? O ghicim, în parte, în declaraţii ca aceasta:
"Corpul vostru este templul Duhului Sfînt..." (1 Corinteni 6,19)
"Corpul vostru nu a fost făcut pentru desfriu, scrie apostolul Pavel, el aparţine lui Dumnezeu şi Dumnezeu are grijă de el. Cei care practică impudoarea, păcătuiesc împotriva propriului corp." (1 Corinteni 6,18)
De ce aceste avertismente? Foarte simplu, pentru că noi nu sîntem făcuţi, trupurile noastre nu sînt concepute pentru acest tip de viaţă. Atft pe plan psihic şi spiritual, cit şi pe plan fizic. Ori de cite ori oamenii au trecut cu vederea aceste realităţi, consecinţele au fost dureroase.

Reversul: Eliberare sexuală

De vreo douăzeci de ani, am intrat în noua eră a libertăţii sexuale. Rezultatele: boli sexuale transmisibile, pe care le credeam învinse, sînt, din nou, "de actualitate". In SUA, se estimează că 20 de milioane de persoane sînt atinse de astfel de boli. Printre ele, 50% au mai puţin de 25 de ani. (GROUP, mai 1988, p. 22)

In ciuda progreselor sale, medicina nu prea a stăvilit acest flagel. Se întîlnesc, se plac, fac dragoste, se despart şi totul se ia de la capăt în altă parte, cu altcineva.
Aceasta este situaţia în culise. Boala se răspîndeşte, alte boli mai teribile îşi fac apariţia. De exemplu, SIDA, care este numită deja "noua ciumă". In Franţa, 200.000 de persoane îi poartă deja germenele. (NEWSWEEK, 19 ianuarie 1987, p. 9) In SUA, numărul celor atinşi de SIDA va creşte în ciţiva ani, de la 50.000 la 100.000, ca posibile victime pentru fiecare an. Care sînt remediile? Este cea mai mare întrebare.
Acum cîţiva ani, atunci cfnd, pe bună dreptate, începea să se vorbească despre SIDA, o tînâră întreba o "autoritate medicală" dacă trebuia să redevină la castitate. "Deloc, i-a răspuns "autoritatea", dar, din timp în timp, consultaţi-vâ medicul." Faţă în faţă cu SIDA, acest răspuns nu mai ţine. Rezolvarea o dă Isus: "Nu mai păcătui." Şi apostolul Pavel confirmă prin aceste cuvinte: "Dumnezeu vrea ca voi sâ-l aparţineţi în întregime. El aşteaptă de la voi o viaţă sănătoasă, consacrată în slujba Sa." "Fiecare dintre voi să ştie să păzească cu străşnicie o perfectă înfrînare a corpului său, pentru a-l respecta şi a-l păstra în curăţenie şi sfinţenie."

De la desfrînare la Hristos

Sfîntul Augustin, unul din cei mai celebri teologi creştini, în tinereţe a dus o viaţă de desfrîu. Pe timpul său, imoralitatea se etala peste tot. Intr-o zi, pe cînd stătea într-o grădină din Milano, i se păru că aude o voce care îi spune: "la şi citeşte,

ia si citeşte." Deschise scrisorile lui Pavel, din care avea un exemplar, si citi: "Sâ nu câdeti în desfrîu si beţii, în trîndăvie şi uşurătate, în dispute şi invidie, ci întemeiaţi-vâ pe Hristos şi nu vă preocupaţi de poftele nemăsurate ale cărnii." (CON-FESSION II, 3) El luă în serios acest sfat, se converti şi, îa puţin timp după aceea, fu botezat. Dumnezeu avea un plan pentru el. Acesta merita osteneala de a-şi pune viaţa în rînduialâ. lată de ce, liberat de râu, iertat, Sfîntul Augustin deveni unul dintre cei mai mari gînditori creştini.

Totul este posibil

Cu Dumnezeu, totul este posibil! Unii, poate, ar spune: "Pentru

mine este prea tîrziu. Mi-am format obiceiurile rele. Sînt prea prins, am prieteni dubioşi. Lecturile mele, filmele pe care le văd, discuţiile sînt, adesea, echivoce. Cum sâ mâ
schimb?"
Dumnezeu nu vă judecă. Nu vă condamnă. El vă arată riscurile care decurg, pentru că vă iubeşte. El vă spune: "Pune-ţi în rînduială viaţa." Este gata sâ vă ajute, sâ vă scoată din această stare nenorocită. El are un plan pentru voi, o misiune. Puteţi reîncepe pe baze bune, pe principii solide.
Amintiţi-vâ istoria lui losif. Dumnezeu avea un plan pentru el: sâ-şi salveze poporul de la foamete. Soţia stâpînului său, a încercat sâ-l seducă. Ce ispita! Ce s-ar fi întîmplat dacă el arfi cedat? Ar mai fi fost în stare sâ-şi îndeplinească misiunea?
66
La fel se întîmplâ şi cu noi! Daca rezistam azi în faţa râului, mîine vom fi cîştigători pe toata linia. Să râmînem treji şi Domnul ne va pâzi. Sâ nu uitam niciodată aceasta. Aici, pe pămînt, toţi avem de îndeplinit o misiune şi ... veşnicia ne aşteaptă!

"Dar ia început, cînd a
creat Dumnezeu lumea,
i-a făcut bărbat şi
femeie, stă scris. De
aceea va lăsa omul pe
tatăl său si pe mama sa
si se va lipi de nevastă-sa
şi cei *doi vor fi un singur*
trup. Astfel, ei nu mai
sînt doi, ci o singură
fiinţă. Deci, ce a unit
Dumnezeu, omul să nu
despartă." Marcu 10,6-9.

îVIarea dragoste a fost acceptată întotdeauna ca un fapt posibil, real. In 1982, un sondaj de opinie arăta câ 93% din tineri între 18-25 de ani, credeau în marea dragoste. A găsi băiatul sau

fata vieţii sale, era, pentru cea mai mare parte dintre ei, un vis prin excelenţă. A găsi nu înseamnă, în mod necesar, a te căsători, căci, spunea un jurnalist, căsătoria nu mai este o piesă jucată cu casa închisă.
Un fracez din patru apreciază ca o mare dragoste este nefastă. Statisticile propun câ este vorba. în mod real, de o evoluţie a comportamentelor. Dacă, în 1975, 445.000 de cupluri trăiau în concubinaj, în 1982, numărul crescuse la 809.000 şi 975.000 în 1985, din care 589.300 reprezentau persoane'sub 35 de ani. (QUID, 1988, p.1535)
"Nu" căsătoriei
Căsătoria a devenit un fapt peste care se trece din ce în ce mai des. Este păşită sau sfărîmatâ. Din 800.000 de persoane la vîrsta căsătoriei, 600.000 se căsătoresc legal. Dar

dintre ele, 33% (cam 200.000) divorţează în cursul primilor cinci ani. In unele ţâri, ca Suedia, procentajul acesta atinge 40- 50%. (QUID, 1987, p. 1518). In consecinţă: sute de mii de copii cresc cu un singur părinte.
Căsătoria este greu bolnavă. O boală care clatină întreaga societate şi o ameninţă cu dezintegrarea. Michel Debre făcea această tristă constatare:
"Noi am distrus căsnicia şi familia ca valoare socială. Am înălţat ca idoli pofta nemăsurată si satisfacţia egoistă." (NEWSWEEK, 15 decembreie 1986, p. 20)
întocmire sfîntă prin excelenţă
Pe timpul Domnului Isus, căsătoria era, prin excelenţă, o orînduialâ. Ea era cea care purta răspunderea echilibrului societăţii. Tinerii se căsătoreau adesea, fără a avea la bază o bună cunoaştere. Ucenicia fidelităţii începea cu logodna. Logodnica ce-şi înşela logodnicul, putea fi omorîtâ. In unele ţâri, sînt încă în vigoare unele din aceste reguli.
Am citit despre o tînărâ indiană, care nu voia să-i scrie logodnicului ei. De ce? Ca să nu-l cunoască! Ea voia, pur şi simplu, să-l accepte în ziua nunţii şi apoi să înveţe să-l iubească, "aşa cum am învăţat să-mi iubesc părinţii, fraţii şi surorile", spunea ea. Oricum să nu fim prea idealişti. Pe timpul lui Isus, ca şi astăzi şi întotdeauna, căsătoria avea detractorii ei.

In Israel, o practică anume ridică destule întrebări: repudierea. Dacă soţul era nemulţumit de soţie, o respingea. El îi dădea o scrisoare de despărţire. Unii socoteau această practică, nedreaptă. Alţii găseau că era un

bun stimulator pentru femei. Ele aveau interes să facă faţă admirabil în bucătărie, să fie afectoase şi pline de mici atenţii pentru soţii lor, dacă nu: carte de despărţire.
E bine aşa, e râu? întrebarea i-afost pusă lui Isus. In cîteva cuvinte, El a amintit raţiunea de a fi a căsătoriei şi originea ei: "La începutul creaţiunii, Dumnezeu a făcut bărbatul şi femeia. De aceea, bărbatul va părăsi pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevastâ-sa, si cei doi vor fi un singur trup". (Marcu 10,6-12)

Incomplet fără femeie

Bărbatul fără femeie, este incomplet. El a fost creat pentru a forma CU EA o unitate de bază a speciei umane. Supra-vieţuirea umanităţii ca specie, este totalmente dependentă de această unitate. Altfel zis, Dumnezeu a creat bărbatul si femeia pentru ca ei să se căsătorească.
Mariajul a fost instituit de Dumnezeu. Nu este deloc de mirare că o societate care II dispreţuieşte pe Dumnezeu, va ajunge, în mod fatal, să arunce şi căsătoria. Şi totuşi, căsătoria este cel mai frumos cadou din partea Creatorului. Este şi cea mai mare aventură care ne-a fost dată a o trăi. Pentru a reuşi, sînt necesare cinci condiţii:

1. dragostea
2. credinţa
3. armonizarea sexuală
4. a calcula fără grabă *
5. fidelitatea

Condiţii pentru a reuşi

1. Dragostea

Nu există mariaj reuşit fără dragoste. E adevărat! Dar, în egală măsură se poate spune că nu există dragoste adevărată, coaptă, intre un bărbat şi o femeie, excluzînd căsătoria. Un

băiat se căsătoreşte cu o fată pentru ca o iubeşte si ca să o iubească mai mult.
Ce este DRAGOSTEA? "Este un copil rebei, care n-a cunoscut niciodată lege", cfntâ Carmen. Este vorba acolo de dragostea pasională, la prima vedere. Ea are de-a face cu sentimentele. Am văzut un chip şi m-am îndrăgostit. Este un şoc minunat şi teribil în acelaşi timp. O stare deosebită care ne influenţează întreg comportamentul, privirea, vocea, ritmul cardiac, capacitatea de apreciere obiectivă a lucrurilor.
"Dragostea are raţiunile ei, pe care raţiunea nu le cunoaşte", spunea Cid, îndrăgostit de Ximena.
în mod cert, dragostea este un sentiment, dar ea trebuie să fie mai mult decft atita. Să fie "trăznet", de acord, dar trebuie să te temi de trăznet. Copil fiind, am trăit la ţară, într-o mică localitate care se numea Perrignier. Vara, furtunile erau frecvente. Părinţii mei spuneau întotdeauna: "Fii atent cînd trâzneşte. Cînd e furtună, mai ales, să nu fugi. Stai liniştit. Aşteaptă, că trece." Furtunile sînî bruşte, scurte, dar devastatoare.
74
La fel şi la munte, trebuie să te temi de trăznet. Alpiniştilor le e frică grozav de el; ei dezbracă tot ceea ce ar putea sâ-l atragă. Priviţi ce se întîmplâ cu copacii (ei nu au paratrăznet). Trâznetul îi carbonizează. Cine dintre voi ar dori să o sfîrsească astfel? Nimeni.
Sentimentele sînt, adesea, trecătoare. De multe ori se întîmplâ ca ele să pună o mască realităţii. Lucrurile nu se mai văd aşa cum sînt. Trăieşti ca-ntr-un vis, ca-ntr-un film. Trezirea este, foarte adesea, dureroasă, lată de ce, dacă vă iubiţi, să nu vă lăsaţi dominaţi de emoţii. Fo!osiţi-vă inteligenţa. Mai ales, rugaţi-vă lui Dumnezeu. El vă va da un... "paratrăznet".
Am ascultat un pastor povestind istoria unui individ îndrăgostit de o cîntâreaţă. Era la operă, la balcon. "Trâznetul" a căzut cînd a auzit-o cîntînd. Femeia aceasta avea o voce extraordinară. A privit-o cu lornionul şi şi-a zis: "Cu o voce ca asta trebuie să mă căsătoresc, fără discuţie." De fapt, era îndrăgostit de voce. A reuşit s-o convingă pe cîntâreaţă. S-au căsătorit foarte repede, fără a se cunoaşte. Prima noapte, atunci cînd s-au aflat singuri în camera lor, ca toţi tinerii căsătoriţi, el a admirat-o uimit.

Răsuna încă în urechile sale, vocea ei extraordinară.
Femeia îşi desfăcu genele false, apoi îşi scoase peruca. După aceea, ochelarii şi aparatul auditiv. In sfîrşit, înainte de a se aşeza în pat, cu un gest foarte iute îşi scoase proteza şi o puse într-un pahar. Stupefiat, bulversat, şocat, tînârul soţ o privi fix şi, ca şi cum ar fi vrut sâ uite realitatea, îi spuse cu o voce disperată: "Cîntâ, soţia mea, cîntâ!" Se căsătorise cu o voce şi acum descoperea realitatea.

Toţi avem nevoie să visăm. Dar dragostea are şi ea nevoie de simţul,realităţii pentru a creşte.
' Dacă încercaţi unele sentimente pentru cineva, bravo! Nu fiţi neliniştiţi, nici nu trăiţi sentimentul culpabilităţii. Totul e fn regulă. Evoluaţi normal. Atunci, nici un motiv de nebunie. Calmaţi-vâ şi, înainte de a vă angaja în vreun fel, căutaţi să cunoaşteţi mai bine pe cel sau pe cea care a provocat furtuna.-

2. Credinţa

Ştim, de exemplu, că cu cit există mai multe interese comune cu viitorul partener, cu atît mai multe şanse de reuşită pentru mariajul vostru. Pentru a trăi cea mai mare aventură, trebuie, cel puţin, să mergi fn aceeaşi direcţie, ,sâ ai acelaşi * interes spiritual, să împărtăşeşti aceeaşi credinţă.
Imaginaţi-vă o echipă angajată fn raliul Paris-Dakar. Pilotul vrea să meargă la Dakar. Acesta este obiectivul cursei sale, idealul său. Dar copilotul, cel care citeşte harta şi indică direcţia, vrea să meargă la Monte-Carlo. Pînâ la Marsilia, nici o problemă. Dar după aceea, nu mai merge. Unul vrea la Monte-Carlo, altul la Dakar. Pilotul va forţa, poate, decizia. Dar la cea mai mică problemă, copilotul fi va aminti: "Vreau să merg la Monte-Carlo." Cine ar angaja o astfel de echipă?
Pentrua trăi cea mai frumosâ aventură a vieţii, trebuie sâ-ti alegi bine coechipierul, să vorbeşti aceeaşi limbă şi să mergi în aceeaşi direcţie.

3. Armonizare sexuală

Dar căsătoria înseamnă şl (şi unii ar spune MAI ALES) sexualitatea. "Fericirea este mai întfi dragostea, scrie Roger Garaudy, căreia plenitudinea sexuală îi este imaginea imediată

şi cea mai frumoasă". Pentru a reuşi în căsnicie, trebuie să vă armonizaţi pe plan sexual.
Cu cfteva decenii în urmă, relaţiile sexuale premartiale erau proscrise. Timpurile s-au schimbat mult. In 1976, 54% din tinerele fete de 17 ani, avuseseră deja relaţii sexuale pre-maritaie. După raportul lui Kinsey, se estimează că, în 1990, în aceeaşi ţară, procentul a crescut la 95%.
Această practică este prezentată foarte adesea ca indispensabilă pentru a reuşi în căsnicie. Este o eroare, un argument puţin serios. A face dragoste cu logodnicul sau logodnica, nu consolidează deloc căsătoria. Argumentul este că, în ciuda acestui obicei, n-au existat niciodată atîtea divorţuri ca azi.
Şi apoi, lăsaţi-mâ să vă pun o întrebare: ce se întîmplâ atunci cînd încercarea da rezultate negative? Cei doi se despart. De acord, dar cu sentimentul că au risipit una din cele mai frumoase experienţe ale vieţii, din lipsă de pregătire, de răbdare.
Cunoaşteţi povestea dramatică a lui Amon si a Tamarei? (2 Samuel cap. 13) Amon simţea o pasiune nebună pentru Tamar. I-a propus să facă dragoste cu el. Tamar îl iubea şi ea. Dar ea avea principii şi i-a spus: "Nu mă dezonora. Dar vorbeşte regelui şi ne vom putea căsători. Atunci voi fi a ta".

Amon era nerăbdător şi şi-a satisfăcut pofta. Implinindu-şi dorinţa, n-a mai adus vorba de căsătorie. Din contră, sentimentele sale au evoluat în alt sens: "Amon avu pentru ea o puternică aversiune". Intr-o alta versiune, citim: "A început să o urască violent". Tamar fu astfel dezonorată si Amon asasinat nu mult după aceea. "Cel ce nu gîndeşte decit la satisfacerea propriilor dorinţe, nu este un prieten, ci un duşman."
îmi veţi spune, poate: "Timpurile s-au schimbat. Astăzi, băieţii nu mai reacţionează în aceiaşi fel". In 1970, doi sociologi de la Universitatea din Georgia au făcut o ancheta privind atitudinile sexuale ale studenţilor, apoi au repetat-o în 1980. Fată de 1970, astăzi, mult mai mulţi studenţi gîndesc că relaţiile sexuale premaritale sînt imorale. Alte studii au demonstrat că băieţii aveau mai mult respect şi consideraţie pentru tinerele serioase,

decit pentru adeptele libertăţii sexuale. Acestea din urmă ii neliniişteau. Le considerau imo-rale şi iresponsabile. Poate de aceea, un băiat din trei doreşte să ia în căsătorie o tînâră virgină.
In experienţa sexuaia premaritala nu exista ciştigaton, ci doar mulţi care pierd. Astfel de practici pot da naştere la tot felul de frustări, de culpabilităţi. In acelaşi timp, ele riscă să compromită viaţa voastră sexuală.
Sexualitatea are nevoie de căsătorie pentru a se desfăşura. Are nevoie de siguranţă, de încredere şi timp. A-ţi permite orice înainte de căsătorie, înseamnă a oferi partenerului cu care te căsătoreşti doar "jumătate de măsură", înseamnă a te oferi cu multe rezerve. Singur, mariajul dă posibilitatea trăirii din plin a sexualităţii.

4. Calculează fără grabă
Pentru a reuşi în cea mai mare aventură a vieţii, trebuie timp. Cînd cineva se căsătoreşte, o face pe viaţă. "Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă", spune Is'us. "Pe viaţă", asta înseamnă pentru zilele cele mai bune, dar şi pentru zilele cele mai grele. Este posibil aşa ceva? Este de dorit?
în secolul trecut, oamenii trăiau mai puţin. O căsătorie dura maxim 20 de ani. Astăzi, cuplurile pot trai 40, 50, 60 de ani. Şi aceasta în contextul unei societăţi de consumaţie, în care cuvîntul cheie este "a schimba". "Schimbaţi-vă maşina la doi sau trei ani. Schimbaţi-vâ televizorul, costumele, cumpăraţi altele noi, iar cele vechi, la gunoi!"
Aşa arată totul. Atunci, cum vreţi ca oamenilor să nu le fie teamă să se căsătorească? Cum se poate schimba maşina la 3 ani, dar să păstrezi aceeaşi soţie, acelaşi soţ, timp de 40 sau 50 de ani? Ce contradicţie!
Pentru un creştin, un soţ sau o soţie nu sînt obiecte de consumaţie curentă. El (sau ea) este o persoană, o fiinţă iubită cu care s-a decis să se unească pentru a traversa viata. O echipă solidă, gata de a primi copiii, a-i iubi şi a-i educa'în cele mai bune condiţii, pentru ca să aibe toate şansele de a reuşi în viata!
5. Fidelitatea

In fine, pentru a avea succes în această mare aventură, trebuie să luaţi în caicul, din capul locului, fidelitatea. Biblia denunţă infidelitatea conjugală ca o crimă. De fapt, este o

catastrofă. Filosoful Alain scria: "Mă aleg pentru viaţă. Am ales. Pe viitor, scopul meu nu va mai fi să caut ce-mi place, ci să-mi placă fiinţa pe care am ales-o".
Pentru a împlini planul iui Dumnezeu, cuplul trebuie să-şi clădească relaţiile pe o totală încredere. Fidelitatea se învaţă înainte de căsătorie. Fiţi fideli Dumnezeului vostru. Fiţi fideli vouă înşivă. Nu practicaţi echivocul.
"Da al vostru să fie da şi nu al vostru să fie nu. Tot ceea ce trece peste aceasta, vine de la cel râu", spune Isus.
Puteţi reuşi !
Mariajul este, cu adevărat, cea mai mare şi cea mai frumoasă aventură a vieţii. Puteţi reuşi în această aventură, dacă vă veţi pregăti pentru asta. Dacă vă veţi hotărî şâ trăiţi cu Dumnezeu, veţi reuşi. Astfel, dragostea va deveni mai puternică în timp. Va radia. Nici chiar moartea nu va reuşi s-o sfârîme. Ea se.va continua în veşnicie.
Este extraordinar! Merită osteneala sâ vă pregătiţi, să atrageţi toate şansele de partea voastră, să vă păstraţi corpurile pentru,a fi ceea ce Dumnezeu a dorit. Cu soţul sau soţia/ şi NUMAI CU SOŢUL sau SOŢIA, veţi descoperi'adevăratele plăceri ale dragostei.
Există, poate, în anturajul vostru sau în altă parte, un tînăr sau o tînârâ pentru care sînteţi păstrat(â). Aveţi încredere! Momentul întiinirii va sosi!

Rugati-vâ de pe acum pentru acest moment. Dumnezeu doreşte să reuşiţi în viaţă. Atunci cînd veţi întîlni fiinţa iubită, vă veţi angaja 'în legătura dragostei pentru zilele bune, frumoase ale vieţii, dar şi pentru.cele rele. Eu doresc ca râul sâ vă ocolească. Dar cînd iubeşti, eşti destul de puternic ca sâ-l înfrunţi. Din contră, sînt convins că, dacă veţi avea încredere în Dumnezeu, El vă va face parte de' bucuria de a cunoaşte cu adevărat tot ceea ce este mai bun în viaţa: "Dragostea acelei sau aceluia pe care îl iubiţi."

Daca mă iubeşti, ascultă

"Daca mă iubiţi veţi asculta poruncile Mele. Eu II voi ruga pe Tatăl să vă dea pe cineva să vă ajute, Duhul adevărului, ca să fie cu voi întotdeauna... Cel care ţine minte poruncile Mele si le ascultă, acela Mă iubeşte. Şi il'voi iubi si Eu si mă voi arăta lui.loanU. 15.16.21.

wap Kennedy, Florida 28 ianuarie 1986 Soarele de-abia a răsărit. E frig. Cerul este senin. Ziua se arata frumoasă. Challenger este gata pentru o noua misiune. Acesta va fi al 25-lea zbor. Aproape rutină. In interiorul navetei spaţiale, smt 7 persoane. Cinci bărbaţi şi două femei. Ei formează o echipă tfnârâ, multirasială, multiconfesională. In acesta echipă, o pasageră o face pe reporterul. Numele ei: Christa McAuliffe. Nu este nici cadru militar, nici om de ştiinţă, asemeni camarazilor ei. Este învăţătoare. Elevii ei sFnt suporterii cei mai frecvenţi. Mulţimea s-a adunat la Cap Kennedy. Părinţii, soţiile as-' tronauţilor au luat loc în tribuna oficială. Intr-o linişte impresionantă, se face numărătoarea inversă: 4, 3, 2, 1. A plecat! Naveta se înalţă maiestos. URAAA! strigă mulţimea. Părinţii Christei zîmbesc. Totul a decurs bine.
Dar o parte din ţâri, din oameni sînt neliniştiţi. Inginerii s-au opus lansării. După ei, cu o temperatură existentă sub zero grade, ar fi trebuit schimbate garniturile rezervoarelor. Ei au
85
insistat pe lîngă compania lor, pe lîngă NASA. Ştiau că tehnica, chiar cea mai sofisticată, trebuie să asculte de nişte legi. Dar administratorii şi persoanele oficiale n-au luat în seamă. Pentru ce ar avea probleme naveta? De altfel, totul decurge bine. Challenger a decolat acum 70 de secunde. Pe cer nu se mai vede decrt o dîră albă. Va dispare în curînd. Totul pare a fi în ordine. Nu, căci la a 73-a secundă se aude o detunătură surdă. Pe cer apar mai multe dîre albe, desenînd un buchet straniu. Ce s-a întîmplat? Comentatorul a tăcut. Părinţii Christei încearcă să înţeleagă. Nu s-a dat nici o explicaţie.
Liniştea a durat 40 de secunde. Atunci, comentatorul de la NASA, cu o voce sugrumată de emoţie, anunţă: "Am primit un raport de la centrul de zbor. Naveta a explodat".

"Dumnezeule!", rosteşte mama Christei. "Tată"! strigă fetita astronautului Michae! Smith. "Tată, întoarce-te. Mi-ai promis întotdeauna câ nu se va întîmpla nimic."

Moartea în **direct**

Am văzut imagini de neuitat ale acestei drame: moartea a 7 astronauţi, în direct şi, în linii mari, chipul părinţilor Christei. Dar ştiţi câ aceasta tragedie ar ti putut fi evitată? Da, dacă, pur şi simplu, cei de la NASA care dirijau zborul, ar fi ascultat de ingineri. Dacă ar fi ascultat legile fizicii.

Ne amintim încă de naufragiul feribotului Townsend Thoresen, în martie 1987. 134 de persoane au pierit înecate. Această dramă ar fi putut fi evitată uşor, dacă s-ar fi deschis uşile vasului. Dacă s-ar fi respectat regulile de securitate.

Accidentele cele mai ucigătoare au, aproape întotdeauna, la origine, o neglijare a regulilor de siguranţă. In lumea de azi, înalt tehnologică, ascultarea legilor, a regulilor, a devenit vitală. Şi nimeni nu trece încă acest principiu în rînxkil cauzelor...

Respectaţi regulile de siguranţă

Pentru a evita dramele, accidentele de parcurs, bolile, Dumnezeu ne-a dat poruncile Sale. Oamenii s-au considerat foarte inteligenţi atunci cînd le-au ignorat, le-au ridiculizat chiar. Cînd însă este vorba de Dumnezeu, se apreciază că ascultarea este facultativă. Este de domeniu! misticului, fără consecinţe reale asupra vieţii.

In fapt, consecinţele sînt foarte grave, dar Dumnezeu nu şantajează. Asemeni inginerilor navetei Challenger, El nu are putere de a decide pentru noi. Şi atunci, foloseşte un argument care ne va respecta libertatea, dar care, în acelaşi timp, II va expune pe El umilirii unui posibil refuz. Argumentul Său este dragostea. Ucenicilor Săi, El le spune: "Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele." (loan 14, 15) Dacă cineva Mă iubeşte, vapâzicuvîntul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi." (loan 14, 23) "Voi sînteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce v-am poruncit." (loan 15,14)

Poate fi iubit cel care porunceşte, cel care trebuie ascultat? Cei care dau ordine, urmăresc, în primul rînd, să fie ascultaţi. De

cele mai multe ori, ei nu lasă posibilitatea alegerii. De altfel, în limbaj popular se spune "a strivi" pentru "a asculta".
V-aţi putea imagina, de exemplu, jandarmul spunîndu-ne
87
cu puţină tandreţe: "Dacă ne iubiţi, plătiţi-vâ amenda"? Sau pentru impozite. Care ar fi reacţia părinţilor dacă fiecare foaie de impozite ar fi însoţită de fotografia preşedintelui republicii, cu cuvintele: "Dacă mă iubiţi, plătiţi-vâ impozitele"? Ar.fi destule cazuri de conştiinţă. Eu aş fi tentat să răspund politicos:
"Dragă Domnule Preşedinte,
Vă iubesc destul, dar detest impozitele. Pentru că mă lăsaţi să aleg, anul acesta voi proceda la o mică infidelitate. Rămîne* pe anul viitor. Cu dorinţe curtenitoare.
P.S. Urări de bine ministrului de finanţe."
Asta n-ar merge! Ar însema faliment. înalţi demnitari de stat s-ar vedea obligaţi să anuleze o sumedenie de recepţii, să înlocuiască şampania cu o limonada, Renault-ul 4, cu trenul sau metroul. Inimaginabil! Şi totuşi, Isus Işi asumă riscul de a spune: 'Dacă Mă iubiţi, păziţi' poruncile Mele." Cuvîntul DACA face să se subînţeleagă întrebarea: "Mă iubiţi?" De ce o astfel de întrebare? Pentru că Dumnezeu nu acceptă ca între El şi noi să existe relaţii de stâpîn-sclav, puternic-slab, exploatator-exploatat. Pentru El, ascultarea trebuie să existe în cadrul unei relaţii de dragoste.

Neobligat să asculţi

intr-o zi, ucenicii se certau care să fie cel dinţii. Pentru ei, asta însemna: Care dintre ei ar fi avut dreptul să comande şi de cine ar fi trebuit ceilalţi să asculte în absenta lui Isus? Isus Ie-a zis: "împăraţii neamurilor domnesc peste ele; şi celor ce
88
le stăpinesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiţi aşa. Ci cel mai mare dintre voi să fie cel mai mic; şi cel ce cîrmuieşte, ca cel ce slujeşte." (Luca 22, 25. 26)
Isus "nu ne obligă să-L ascultăm. Sîntem liberi. El ne respectă libertatea, lată de ce a lua^ cunoştinţă doar de existenţa şi conţinutul Legii divine, fără a asculta din toată inima, din tot sufletul, înseamnă a denatura religia, a cădea în capcana legalismului. Legea devine ea însăşi un scop şi dragostea* face

loc unui spirit de condamnare. Creştinii cad adesea în această capcană. Unii au transformat religia lui Hristos - religia dragostei - într-o religie a lui "a face" sau/ a nu face".
De ce să ascult*
"Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile mele". Ceea ce vrea să zică: "Dacă păziţi poruncile Mele fără să mă iubiţi, n-aţi înţeles nimic!" Important este să iubeşti. "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată mima ta, din tot sufletul tău..." Iată prima poruncă. Dar atunci, de ce să asculţi?
Ce ati gîndi despre o mamă care şi-ar aduce copilul la metrou şi i-ar zice: "Descurcâ-te ca să ştii unde mergi. Doar în seara asta!" Şi ar adăuga: "Eu te iubesc".
Nu aşa ne iubeşte Dumnezeu pe noi. Nu ne abandonează în jungla vieţii. Nu ne lasă pe cîmpul de bătălie, spunîndu-ne: "Pa, pa, pe data viitoare. Te iubesc." Nu, Dumnezeu ne dă o direcţie de urmat. El ne indică capcanele pe care trebuie să le evităm, Iată de ce ne spune: "Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele".
89
Mama care îşi însoţea puştiul la metrou pentru prima dată, îl dă un pian al metroului. Ea subliniază direcţia care trebuie urmată, numele staţiilor unde trebuie să coboare, corespondentele.' Ii dă o mulţime de sfaturi de genul: "Dacă cineva rti oferă bomboane, nu le iei." Şi, fnainte de a-l părăsi, ii spune: "Mergi. Te iubesc!" Copilul ascultă pentru că ştie că mama îl iubeşte. El ascultă din dragoste.
Asta merge un timp. Apoi, copiii cresc. Ei descoperă atîtea lucruri noi, atrăgătoare, lubindu-şi părinţii, ei vor, totuşi, sâ-şi trăiască propriile experienţe. Argumentul "Dacă mă iubeşti, ascultă" nu mai fucţioneazâ. El este înlocuit prin formula : "Dacă mă iubeşti, lasâ-mâ să-mi trăiesc viaţa, lasâ-mâ să-mi fac propriile alegeri. Eu sfnt eu, tu taci."
Mai tirziu, aceeaşi copţi, deveniţi adulţi, spun: "Ah, dacă as fi ascultat de părinţi mei, cfte prostii aş fi evitat!"
Dacă cineva iubeşte pe Dumnezeu, îl ascultă. De ce este atît de important să asculţi de poruncile lui Dumnezeu? Legea celor 10 porunci există pentru a ne proteja. Dumnezeu ne~a salvat din păcat, e adevărat. Dar lumea în care trăim, este o junglă. Poruncile sînt adevărate bariere ale protecţiei. Şi adevărate

pericole decurg atunci cînd vrei să le ignorezi.
Atenţie la lupi
Dacă într-o zi veţi vizita Montpellier, nu uitaţi sa faceţi un tur la Zoo. Este un loc bun de plimbare Veţi vedea acolo multe animale, inclusiv lupi. Ei sînt închişi într-un spaţiu destul de larg. Cînd e cald, îi găsiţi culcaţi la grilaj Pentru a împiedica vizitatorii să se apropie, era   pe timpul meu, o mică
90
împrejmuire acolo. Pe o pancardă se putea citi: interzis a depăşi împrejmuirea. Pericol!"
într-o zi, un copil de şase ani s-a apropiat. Lupii păreau că dorm. Păreau inofensivi ca nişte cnni de pluş. Copilul a trecut peste împrejmuire. Lupii nu s-au mişcat. El a întins mîinile prin grilaj ca sâ-i mîngîie. Dar, înainte ca să apuce sâ-i atingă, lupii au făcut un salt si, din doua, trei mişcări, sfîrtecară cele două. braţe micuţe.
A ignora poruncile lui Dumnezeu poate să apară extrem de periculos, de scump plătit, în aceiaşi timp pentru individ ca şi pentru societate.
Miliarde de franci
Stiti că în Franţa, în fiecare zi se comit 100.000 de furturi? Preţul pentru colectivitate atinge cam 10.000 de franci.
Alt exemplu: Biblia spune despre corpurile noastre că sînt temple ale Duhului Sfînt şi "Fie că mîncaţi, fie că beţi, faceţi totul spre slava lui Dumnezeu."
După acest principiu este recomandată abstinenţa de la droguri. Tutunul este un drog. El este responsabil de 95% din cazurile de cancer pulmonar şi 85% din cazurile de cancer de laringe...
Alcoolul este în egală măsură, un drog. El omoară în Franţa, în fiecare an, cam 40.000 de persoane. Este cauza a 40% din cazurile de spitalizare şi 42% din accidentele rutiere mortale. Alcoolul costă miliarde de franci. Acestei liste i s-ar putea adăuga drogurile. In SUA, 25-40% din copiii de 12 ani, sînt atinşi de viciul drogării.
91
Neascultarea de poruncile lui Dumnezeu afectează şi relaţiile umane. Minciuna a devenit o practică curentă fn politică şi în comerţ.

Neîncrederea se instalează cfte puţin peste tot. Violenţa este ceva obişnuit. Persoane particulare se înarmează de teamă. Tarile, chiar cele mai sărace, se ruinează cumpârfnd material militar. In 1984, cheltuielile militare mondiale s-au ridicat de 800 miliarde de dolari.

Imaginaţi-vâ pentru un moment, un oraş, o naţiune, un popor păzind cu credincioşie poruncile lui Dumnezeu. Ce exemplu ar fi acesta! La ce prosperitate ar ajunge!

Dacă erai atent

"Oh! dacă erai atent la poruncile Mele! Bunătatea ta ar fi fost ca un rfu si fericirea ta ca valurile mării. Urmaşii tăi ar fi fost numeroşi ca nisipul şi rodul pfntecelui tău ca boabele de nisip." (Isaia'48: 1 18,19).

"Departe de a ridica pretenţii arbitrare, scrie E.G.White, Legea lui Dumnezeu este pentru om un zid de apărare..." (Educaţiei p.87 ed. fr.) "Dacă Mă iubiţi, spune Isus, arătaţi-Mi încredere, păziţi poruncile Mele. Ele vă vor păzi de rău." Am putea să ne oprim şi să înţelegem de ce psalmistul spune: "Nu voi uita niciodată Legea Ta. Căci prin ea Tu îmi redai viaţa." (Ps. 119, 93) Cercetarea poruncilor lui Dumnezeu este bogat justificată.
92
Din dragoste, Dumnezeu ne-a dat un cod,.un ghid pentru a merge feriţi de pericole, pe calea cea bună. Şi încă ceva. Ascultarea permite dragostei să crească.

Dragostea poate creşte

"Dacă păziţi poruncile Mele, locuiţi în .dragostea Mea", spune Isus. (loan 15, 10)

Dragostea noastră pentru Dumnezeu nu se opreşte la sentimente. Ea merge mai departe. Ce înseamnă "merge mai departe"? Cînd întîlneşti o fată sau un băiat şi, dacă simţiţi ceva deosebit unul pentru altul, ceva foarte puternic, "a» merge mai departe" vrea să însemne că începeţi sâ vă construiţi dragostea pe baze solide. Faceţi ucenicia fidelităţii. Luaţi în calcul logodna, apoi căsătoria şi, în fine, viaţa de familie.

A observa poruncile, aceasta înseamnă a face un pas în plus. înseamnă a te pregăti pentru o viaţă mai intensă cu Dumnezeu, a te pregăti să primeşti Duhul Sfînt. Isus a spus pe bună dreptate: "Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele." Şi El adaugă:

"Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da, un alt Mîngîietor ca sâ locuiască cu voi."
Fără dragoste nu este posibilă o viaţă creştină. Dragostea este totul. Dacă ea se exprimă prin încredere, fidelitate şi ascutare. II iubim suficient pe Isus pentru a păzi poruncile Lui? Unii spun: "Am încercat, dar este imposibil!" Nu vă lăsaţi obsedaţi de eşecuri! Iubiţi pe Dumnezeu. El va vâ\da puterea de a-L
93
I
urma. Aduceţi înaintea Lui greutăţile voastre. El vă susţine. Ascultaţi de legea Lui din iubire şi fără spirit de legalism sau de condamnare pentru cei ce n-au înţeles. Ascultaţi! Faceţi experienţa credinciosiei si vă veţi simţi binecuvîntati.
Spuneţi lui Dumnezeu: "Doamne, iţi mulţumesc pentru dragostea Ta. Pentru că Te iubesc, mă angajez astăzi să iau în serios Legea Ta. Mă angajez să te ascult. Doamne, ajutâ-mâ. Ştiu că mâ vei ajuta."
Şi Isus va va ajuta. Va va da Spiritul Stint. Va face din voi ucenicii Lui.

Dragostea care
iartă

i

"Pe cînd era încă departe de casă, tatăl său l-a văzut si i-a fost milă de el din adîncul sufletului: a alergat înaintea lui, l-a strîns la piept si l-a îmbrăţişat."
Luca 15,20

tra o dată un fiu risipitor.
Istoria fiului risipitor este o istorie a iertării, îmi veţi spune voi. Aveţi dreptate. Dar este şi o istorie a dragostei. De ce să nu mergem mai departe şi să adăugăm că este vorba şi despre o parabolă despre Lege şi har? Despre lege pentru că comportamentul celor doi fii nu este străin de sistemul şi spiritul Legii. Din contră, atitudinea tatălui îşi are izvorul în dragoste. Ea urmează principiile harului.

De ce această istorie?
In această povestire, mezinul are multe puncte comune cu "excluşii" pe care Isus fi primeşte. In schimb, fiul cel mare, simbolinzînd, la prima vedere, dreptatea, munca, ar fi mai curînd pe aceeaşi treaptă cu fariseii. Cît priveşte tatăl, el reprezintă pe Dumnezeu. Un Dumnezeu profund sensibil la durerea şi fericirea copiilor Săi.
Dumnezeul acesta este Dumnezeul lui Isus Hristos. Este
97
absolut diferit de imaginea pe care şi-o fac contemporanii despre El.

Un om avea doi fii

"Un om avea doi fii. Cel mai tînâr i-a zis tatălui său: Tată, dâ-mi partea de avere care mi se cuvine."
Cuvintele de mai jos au introdus povestea. Reacţionăm cu uşurinţă în fata insolentei celui mai tînâr.
Nu este simpatic deloc! Crţi ani o fi avut? 17 sau 18, nu mai mult. Şi iată câ-şi cere moştenirea ca un drept. Ce ruşine!
Dacă aţi fi părinţi, imaginaţi-vă care ar fi reacţia voastră!
Al doilea dintre copiii voştri - nu şi-a terminat învăţătura sau bacalaureatul - avea, pînă atunci o singură grijă: să ştie cum sâ-şi facă bani de buzunar. Intr- o bună zi, foarte serios, vă spune: "Tată, mamă, am ceva important să vă anunţ!" Voi ascultaţi. Vă gîndiţi la căsătorie sau la alegerea unei profesiuni: "Vorbeşte, fiule, ce ai sâ ne spui?" Iar el, fără nici-o introducere, vă declară: "M-am gîndit bine, a venit momentul să-mi daţi banii mei. Daţi-mi ceea ce mi se cuvine, daţi-mi partea mea de moştenire."
Voi credeţi că aţi înţeles râu. "Cum?" El răspunde întinzîndu-vâ o foaie de hîrtie înegrită cu cifre:
"Am calculat, asta face: o treime din casă, o treime din teren, mobilă... Total 253.256 lei."
98
Care ar fi reacţia voastră? Priviţi la calendar. Nu este 1 Aprilie. Ce faceţi?
Cunosc unii părinţi care ar avea furnicături în piciorul drept şi, în loc de moştenire şi-ar face o plăcere din a da tinerelului o drăguţă de bătaie, istorie care sâ-i aducă mintea la loc:

"Moştenirea ta, iat-o!"
Incredibil! Tatâl din parabolă nu discută. El îi dă fiului partea lui de moştenire. O fi inconştient? Nu ştie că fiul vrea s-o ia din loc. El este incapabil sâ administreze o astfel de sumă.
Ce metodă pedagogică ciudată!
Atenţie! Această istorie nu este un tratat de educaţie. Isus vrea, pur şi simplu, sâ ne facâ sâ înţelegem atitudinea lui Dumnezeu fata de oameni.

în pivniţă sau afară pe poartă

Tatăl ar fi putut să spună nu, încuindu-şi fiul în pivniţă sau sâ-l dea pe poarta afară, fără un ban.
Atunci, omul s-ar fi revoltat împotriva Creatorului sâu iar Dumnezeu ar fi putut să-l sfărîme suprimîndu-i urmaşii şi sâ-l arunce definitiv.
N-a fâcut-o. De ce? Pentru că asemeni tatălui din parabolă, comportamentul Sâu este motivat de dragoste.
Putem sâ-l spunem lui Dumnezeu în fiecare moment:
99
"Trăieşte cum îţi place, nu mă mai interesează; sâ ne facem socotelile, dâ-mi libertatea, partea mea de avere şi lasâ-mâ să-mi administrez viata cum consider eu."
>
în acest caz, noi sîntem cei care rupem legăturile. Pentru Dumnezeu nu s-a schimbat nimic. El rămfne Tatăl nostru şi noi rămînem copiii Săi. El ne iubeşte.
Legea spune că sîntem excluşi, că locul nostru nu este lîngă El. Fals! Asemeni tatălui din parabolă, Dumnezeu ne aşteaptă. El are întotdeauna pentru noi un loc în preajma Sa.

în afara zonei de influenţă

Tînârul şi-a luat banii. A plecat departe, în afara zonei de influentă a tatălui său.
Ce se întîmplâ atunci cînd omul iese în afara zonei de influenţă a lui Dumnezeu? Urmează decăderea inevitabilă şi, foarte adesea, capitalul, sănătatea, tinereţea, idealurile se risipesc.
Atft cît a avut bani, băiatul s-a bucurat de viaţă. Are mulţi prieteni de petreceri şi prietene drăguţe. Ei se interesează de el, îi fac fot felul de complimente. In societatea noastră, ca peste tot, totul se evaluează cu ajutorul banului, care este un fel de

oglindă. Dar este o oglindă deformată.
Cea mai mare parte din cei care lucrează la una din revistele noastre, care sînt invitaţi quasi-permanenţi ai reţelelor noastre de televiziune, aparţin categoriei de oameni care au bani.
100
Mai aveţi bani, atunci mai primiţi cadouri şi beneficiaţi de privilegii. Chiar dacă aveţi un comportament grosolan, vulgar, se vor găsi întotdeauna ciţiva sâ vă laude spiritul, originalitatea.
Nici o revoluţie nu a reuşit sâ schimbe aceasta stare de lucruri.
Realitatea în drepturi
Tînârul din parabola este un naiv. Işi cheltuieşte averea într-o căutare dezordonată a libertăţii. Face ceea ce-i place. Aceasta îi e visul. Cu adevărat un vis! Realitatea îşi reintră repede în drepturi. Banii se termină, prietenii dispar şi iatâ-l fără un ban, fârâ de muncă: "începe sâ se găsească în nevoie."
"Nevoia" este un cuvînt nou pentru el. Nici un CEC de la tata la poştă. Trebuie sâ se descurce singur. Mai întîi sâ mânînce, dar ca sâ mânînce, trebuie sâ-şi cumpere hrana şi, ca s-o cumpere, îi trebuie bani. Altă realitate: pentru ca sâ aibe bani trebuie să muncească si, ca sâ muncească, trebuie sâ găsească de muncă. Crudă realitate. Aici începe cercul infernal al mizeriei.
NU găsiţi de muncă pentru câ nu sînteti prezentabil. Hainele vă sînt uzate. Aspectul este bolnăvicios şi vă simţiţi ca un cîine plouat, dormit pe sub pojduri. Aici este căderea: vă descoperiţi vagabond.
Iatâ-l şi pe tînârul nostru moştenitor confruntat cu mizeria si umilirea.
El, băiatu' lu' tata, se vede pus în situaţia sâ-şi împartă
101
hrana cu porcii pe care-i păzea. Pentru auditorii iudei ai lui Isus, aceasta era culmea decăderii. Greu de închipuit cum să decadă un om mai jos de atft. In plus, nimeni nu se interesează de el. A devenit nesemnificativ.
Orice om care se îndepărtează de Dumnezeu, urmează îndeaproape acelaşi itinerar. Mai devreme sau mai tîrziu, va trage linia şi va face totalul. La ce i-a folosit viaţa? Nu cumva aţinut umbră pâmîntului degeaba? Uneori, evenimentele ne aduc faţă în faţă cu bilanţul propriei vieţi. Unii refuză o astfel de

confruntare, fug ...înainte (cum se zice), chiar dacă direcţia e rea.
"Blestemat fie omul care se încrede în om, scrie profetul Ieremia; el este ca un nenorocit în deşert şi nu vede nici o scăpare." (Ieremia 17,5.6).
Momentul conştiinţei
Aflat în cea mai profundă disperare, fiul risipitor este asaltat de gînduri. Ii e foame. Este un nimic. Acasă i se părea normal să mănînce de două ori sau de trei ori pe zi. Fratele lui şi el erau centrul de interes al tuturor. Nimic mai normal! Tatăl său îi trata cu dreptate pe servitori. Şi asta i se părea normal. Dar cu acest regres extraordinar pe care i-l produc dificultăţile, descoperă că viaţa de familie nu este atft de dezagreabilă, că rugăciunile, momentele de meditaţie aduceau reconfortare, o speranţă, că munca avea o latură binefăcătoare şi că tatăl său era, totuşi, bun. Prinsese curaj.
Apostolul Pavel scrie: "Bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă pe om la pocăinţă". (Romani 2,4) Şi David face aceeaşi
102
mişcătoare comparaţie: "Cum are un tată milă de copiii lui, aşa are Dumnezeu milă de cei care se tem de El, căci El ştie din ce sîntem făcuţi, îsi aminteşte că sîntem târînâ." (Ps. 103, 13.)
Adînc tulburat, fiul risipitor începe să înţeleagă adevăratul caracter al tatălui său. El îşi spuse: "Tatăl meu este drept, li voi cere doar să aplice legea, să mă accepte cu statut de servitor şi voi face ceea ce va trebui pentru a merita acest loc."
De fapt, el este încă departe de a înţelege realitatea. Gîndirea lui se înscrie într-un sistem legalist. Ştia că tatăl şi mama se gîndeau în fiecare zi la el şi ca tresăreau la cel mai mic zgomot, sperînd sâ-l vadă? Ştia că amintirea chipului său era continuu în mintea lor şi că îi rosteau numele în fiecare rugăciune? Unde este? Ce face?
Iată de ce, zârindu-l încă de departe, tatăl, "mişcat de compasiune, aleargă înaintea lui, aruncîndu-i-se de gft şi îmbrâtisîndu-l."
Nici un interogatoriu, întrebări-capcanâ, morală, răfuieli băneşti umilitoare, doar bucuria de a-şi regăsi fiul viu si de-a putea să-i spună cft îl iubeşte. Viaţa fără el părea tare tristă. Ce tată sau

ce mamă demni de acest nume, ar fi făcut altfel? Sînt uitate uneori nerecunoştinţa, cuvintele spuse la mînie sau de ciudă. Este uitat tot şi braţele larg deschise strîng puternic pe cel sau pe cea care ne-a lipsit atft. Nedemn părinte cel care ar face altfel.
Tatăl este fericit sâ-şi revadă fiul şi sâ-l revadă întreg. (Luca
103
15,27) Nu am sesizat acest amănunt atunci cînd am citit prima data parabola. El s-a impus atenţiei mele în urma unui eveniment dramatic.
Cu ocazia unor întflniri spirituale cu tinerii din regiunea pariziana, unui dintre ei ne-a povestit "drumul" său. II părăsise pe Dumnezeu şi drogurile făcuseră din el un sclav. Anii trecură. II redescoperi pe Dumnezeu şi libertatea. Atunci cfnd puneam la punct acest text, am aflat câ murise. Mort de SIDA. Boala trăia în el, în linişte, aşa cum trăia în mulţi dintre drogaţi. Aceasta este ca şi cum, în timpul petrecut departe de Dumnezeu, ar fi purtat fără să ştie, o bombă cu efect întîrziat. Dar murind, el ştia că Dumnezeu îl primise, ca şi tatăl din parabolă, cu braţele larg deschise.
lată de ce, tatăl din parabolă, nu numai îşi primeşte cu bucurie fiul, ci îl repune în drepturile de fiu. Şi toate acestea, în public. Nimeni nu trebuie sâ-l ignore. In semn de bun venit, risipitorul primeşte un veşmînt de onoare, un inel simbolizînd autoritatea recăpătată şi sandalele, pe care numai oamenii liberi le purtau. Acesta este harul. Nu doar este iertată greşeala, ci este ştearsă, uitată pentru totdeauna. "Dacă păcatele noastre sînt negre cum e cîrmîzul, vor deveni albe ca zăpada", scrie profetul Isaia. (Isaia 18,1)
Harul este ceva de neînţeles pentru cel care nu-l acceptă pe Dumnezeu ca un Dumnezeu al dragostei. De neînţeles, pentru câ este ilogic pentru cel care nu se referă, nu se raportează decît la sitemul legii. Fiul cel mare aparţine acestei categorii. El îşi construia salvarea, îşi alcătuia un
104
capital de fapte bune şi judeca fiecare lucru referindu-se la acest capital.
Ce a înţeles din dragostea pe care un tată sau o mamă pot să o

aibă pentru copilul lor? Fariseii, care II învinuiau pe Isus, nu întelesescrâ nici ei înşişi nimic despre dragostea lui Dumnezeu. Printre auditorii lui Isus se aflau, fără îndoială, taţi şi mame. Ei au ascultat cu atenţie această parabolă. Ar fi posibil ca Dumnezeu, care spune câ ne iubeşte ca pe proprii Săi copii, să acţioneze cu mai puţină dragoste?
Cu siguranţă, NU!

Cum îl vedeţi pe Dumnezeu

Eu nu ştiu ce imagine aveţi voi despre Dumnezeu. Nu ştiu ce raporturi sînt între voi şi El. Este El pentru voi tatăl din parabolă? Tatăl care vă aşteaptă şi vă zice: "Vino, ţi-am păstrat un loc. Vino aşa cum eşti, cu greşelile, cu slăbiciunile şi chiar certitudinile tale. Vino, depune totul la picioarele Mele. Eşti copilul Meu, uşa îţi este larg deschisă".
Si este adevărat, uşa este întotdeauna deschisă. Cînd conştientizam acest lucru, se trezeşte în noi dorinţa de a-l mulţumi lui Dumnezeu. Cred chiar câ putem face un pas mai departe si să decidem a merge alături de El azi, mîine şi veşnic.

I ■ HPI

Dragostea care transformă

si

"Dar Zacheu a stat înaintea Domnului si l-a zis: "lata, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor; si, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit." Luca 19,8.

La lerihon, nimic nu lăsa să se străvadă că Zacheu, trădătorul, hoţul soldelor romanilor, va deveni un fel de binefăcător. Ce s-a întfmplat?
Răspuns: L-a lăsat pe Isus să intre în viaţa sa. De fiecare dată cînd o fiinţă umană II acceptă pe Dumnezeu, se produce un miracol. Comportamentul său, timpul său liber, alegerile sale au suferit o schimbare profundă. Oamenii se întreabă: "Asta nu mai este acelaşi om, nu mai este acelaşi băiat, aceeaşi fata." Dar ce s-a schimbat? Se încearcă explicaţii raţionale. Se

murmură: "S-a lăsat manipulat, asta nu va dura. Şi-a pierdut mintea!" sau "Căutaţi femeia!" Rareori auziţi spunîndu-se: "Dumnezeu l-a chemat, el a răspuns".
Fiecare fiinţă umană este o fortăreaţă. Pentru a o cuceri, trebuie multă dragoste. "Fortăreaţa Zacheu" a fost cucerită

prin dragostea lui Dumnezeu. Eu doresc ca mulţi dintre voi să se lase astfel cuceriţi. Doresc ca cei care l-au acceptat deja pe Dumnezeu, sâ-şi recunoască angajamentul. Cit priveşte pe cei care au rămas deja indiferenţi, mă rog ca şi ei să se lase cuceriţi.
Cine ar putea rezista dragostei lui Dumnezeu? Priviri încărcate de ură
Despre Zacheu nu ştiu mare lucru, decit câ era şeful agenţilor fiscali. Altfel zis, şeful celor care. strfngeau impozitele pentru Roma. Pe plan politic deci, Zacheu era un colaborator, un trădător. Şi ca şi cum aceasta nu ar fi fost suficient, strîngâtorii de biruri aveau obiceiul neplăcut să dubleze sau să tripleze sumele cerute de romani. Diferenţa mergea în buzunarul lor, deci nu era nici o diferenţă între ei şi hoţi. Şi ce se întîmpla dacă oamenii nu voiau să plătească? "Domnii" aceştia chemau soldaţii. Bunurile bieţilor nenorociţi erau confiscate.
Se zice câ poporul (din lerihon sau de aiurea) detesta pe strîngâtorii de biruri. Zacheu o ştia. Simţea în spatele său priviri încărcate de ură, de dispreţ. Pentru el nu exista loc nici în familii, nici în grupuri, nici la templu. Era asemeni leproşilor, a căror simplă apariţie făcea chiar şi pe curajoşi să fugă.
Toţi cei care se îmbogăţesc prin nedreptate şi opresiune, ajung într-o zi să simtă singurătatea. O singurătate socială. O singurătate morală. "Banul cîştigat necinstit nu foloseşte niciodată", spune, pe bună dreptate, un proverb. Pentru a scăpa de această sigurâtate, mulţi criminali încearcă să pară

oameni de treabă. Unii cumpără decoraţii, titluri, fac acte de caritate, finanţează partide politice... Se spune câ încearcă "sâ iasă din vamă".
Zacheu se interesează de Isus
Zacheu este bogat, dar nu fericit. A auzit spunîndu-se câ Isus

va veni la lerihon. Se povesteau multe despre Isus. De exemplu, că stătea la masă cu desfrînatele şi chiar cu vameşii. De altfel, unul dintre apostoli, Matei, era un vechi vameş.
Zacheu se interesează de Isus. Ar fi vrut să ştie mai mult despre El. Sâ-L vadâ şi, cine ştie, sâ-L întiînească, sâ vorbească cu El. Se simte atras de Isus. Ah, nu! Nu este indiferent. Un om cu o atitudine de indiferenţă ar fi zis: "Isus va trece prin oraş. Eu stau acasă. Isus îmi deschide uşa. Nu mă mişc din fotoliu. Isus mâ cheamă, eu nu aud nimic. Nu am nevoie de El."
Se întîmpla uneori sâ fim indiferenţi. Poate acesta este cazul vostru acum. Aţi deschis această carte din întîmplare, din curiozitate sau poate pentru a face plăcere unui prieten. Unii poate au fâcut-o din obişnuinţă, pentru câ este o carte religioasă.
Biblia, predicile, morala fac parte din educaţia noastră. Sînteţi chiar... "vaccinaţi". Inima nu mai vibrează la toate astea.
încercaţi să puneţi deoparte întîmplarea, obiceiurile, religia. Spuneţi simplu: "Ce aş face dacă Isus ar fi aici, printre noi, dacă ar veni special pentru mine? Tot indiferent aş fi?"
Gîndiţi-vâ la viaţa voastră actuală, la viitorul vostru. Nu
111
există nimic pe care să doriţi a-l schimba? Dumnezeu se interesează de voi. Interesati-vâ si voi de El!
Zacheu se interesează de Isus. lese din casă şi aleargă sâ-L fntîmpine.
Străzile lerihonului sînt furnicar. Se vorbeşte deja de minune. Orbul care cerşea fa poarta oraşului ar fi fost vindecat, zic unii.
Zacheu grăbeşte pasul. Vrea sâ-L vadă pe Isus. Mulţimea îl împiedică. El este scund. Ce să facă? Să intre în casă? Să se descurajeze? Să-şi scoată cartea de vizită, la nevoie să cheme un soldat? "Domnilor, întîietate! Faceţi loc să treacă mai marii." Sau: "Uite 500 de franci, lasă-mi locul tău!" "Ei, voi de-acolo din primul rînd, v-ati plătit impozitele?"
Pentru a-L vedea pe Isus trecînd, Zacheu nu voia să utilizeze aceste arme. Ca să speri sâ-L întîlneşti pe Isus, trebuie să vrei să I te asemeni cit de cît.
Numărul celor care strigau, din mulţime, creştea. Isus trebuie să

treacă. Atunci, neascultîndu-şi decît inima, Zacheu îşi uită reputaţia, funcţia, puterea şi, fâra să se teamă că va fi ridicol, se caţără în sicomor, Iatâ'-l expus ironiei mulţimii si copiilor. "Ehei, ia priviţi o nouă rasă de vameşi..."' Puţin contează. El vrea să-L vadă pe Isus, oricit l-ar costa aceasta. Sâ-L vadă! Numai asta contează. Logica, raţiunea, bunaştiinţâ parcă au dispărut. Evenimentul domină totul. Ati cunoscut poate acest gen de situaţii.

112

Fără a gîndi la ridicolul situaţiei

Intr-una din predicile sale, pastorul Moris Venden povesteşte o anecdotă care s-a petrecut în California, o regiune unde cutremurele de pâmînt sînt frecvente.

în ziua aceea se găsea la unul dintre prietenii săi şi, ca în fiecare dimineaţă la ora 6, deşteptătorul sună. Exact în momentul în care omul apasă butonul soneriei, o zguduitură teribilă îl arunca din pat. Omul îşi spuse: "Ce am făcut?" In cîteva secunde, mobilele fură "mutate" de la locul lor şi zidurile casei tremurau ca şi crengile scuturate de vînt. Fără să piardă timp, ieşi din casa.

în grădină în apropiere de gard, zări cîteva femei şi copii care ţipau. Era o adevărată istorie colectivă. Se apropie de ei şi, cu o voce foarte nervoasă, le spuse: "Râmîneţi calmi! Sînteţi afară. Nu mai riscaţi nimic. Stâpîniţi- vă!" In timp ce le vorbea, îşi dădu seama câ era privit cu un aer ciudat. Ţipetele şi lacrimile încetară, făcînd loc zîmbetelor, apoi rîsetelor. Omul îşi spuse: "Oare de ce rîd? De ce mâ privesc astfel?" Se privi în grabă. Stupoare! Toate hainele de pe el însemnau doar o pereche de pantofi. Atunci, uitînd pericolul, se întoarse în casă ca să îmbrace un pantalon. Dacă într-o zi va trebui sâ ieşiţi de urgenţă din casă, noaptea, sâ nu uitaţi această întîmplare.

La fel, Zacheu nu gîndea la ridicolul situaţiei. Şi iatâ-l în pom. Isus trece, ridică ochii, îl vede, se opreşte şi îi spune: "Zacheu, coboară din pom. Mâ aşteptai. Sînt aici. Coboară că trebuie sâ intru azi în casa ta."

113

Buiversînd programul

Cînd aveam 16 ani, generalul de Gaulle a venit fn orăşelul

nostru. Mulţimea invadase străzile şi piaţa cea mare. Oamenii se urcaseră chiar şi în copaci.Generalul strîngea zeci de mîini, apoi îşi continua drumul. Mi-I imaginez astăzi interpeiînd pe unul din admiratorii săi cocoţat într-un pom, spunîndu-i: "Coboară. Doresc să prînzesc cu tine". însoţitorii săi ar fi protestat. "Generale, nu vă gîndiţi? Autorităţile vă aşteaptă; primarii, deputaţii,.senatorii, şefii de antreprize, episcopii..." Pentru Zacheu, Isus îşi va da peste cap programul, suscitînd întrebări. Ar fi putut să facă un semn discret. "Salut, Zacheu, ce mai faci, timpul meu este supraîncărcat..." sau "Hai, coboară din copac, ai să cazi. Eşti pe calea cea bună. Curaj!" Asta deja era compromitere în ochii locuitorilor lerihonului. Dar El merge mult mai departe. Isus îi spune: "Grâbeste-te să cobori, căci trebuie să locuiesc astăzi în casa ta."
Ca sâ-L vadă pe Isus, Zacheu era gata să suporte ridicolul. Isus nu voia să lase să treacă această ocazie. El nu lasă niciodată pe cineva sâ-L caute în van.
Ce s-a întîmplat în casa vameşului? Nu ştiu. Ce se petrece în inima şi mintea celui care-L'invitâ la el pe Dumnezeu, care-L ascultă? Nu ştiu. Dar rezultatele se văd. Lâsîndu-L pe Isus să-i vorbească, ascultîndu-i cuvintele, Zacheu a deschis ochii. El a avut viziunea unei vieţi în care adevăratele bogăţii nu sînt nici banul, nici puterea, ci bunătatea, generozitatea, dreptatea. O viaţă inspirată de dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele.

114

Fortăreaţa este cucerită

i

Fortăreaţa este cucerită, lată rezultatul: aflîndu-se în faţa lui Isus, îi spuse: "Doamne, dau săracilor jumătate din averea mea şi, dacă am nedreptăţit cu ceva pe vreunul, fi înapoiez împătrit." Aceasta este cu adevărat reformă!
"Cînd o inimă se predă cu totul lui Hristos, o putere nouă pune stăpfnire pe inima reînnoită. Atunci se produce o schimbare pe care omul nu ar şti să o împlinească prin el însuşi. Este vorba de o lucrare supranaturală, care introduce în natura umană un element supranatural" (E.G. White, Hristos Lumina Lumii, p.314, ed. fr.)

Dacă îl acceptaţi pe Isus, dacă îl lăsaţi să intre în inima voastră, atunci viata vă va fi schimbată.

îmi place dansul

Atunci cînd m-a chemat Dumnezeu, iubeam mult dansul. A înceta să frecventez seratele dansante mi se părea în acelaşi timp stupid şi peste puterile mele. Apoi am descoperit atftea lucruri încă mai exaltante: întrajutorarea, sportul, studiile, familia... N-a fost greu să nu mai dansez. A fost ca şi cu tutunul şi alcoolul şi cu flirtul - un exerciţiu care mi se părea, totuşi, vital.

Apostolul Pavel exprimă foarte bine această schimbare atunci cînd scrie creştinilor din Filipi: "Dar toate acestea care erau pentru mine cîştigun, le-am socotit ca o pierdere din cauza lui Hristos". (Filipeni 3,7.8)

115

Acesta este miracolul convertirii. Miracolul dragostei.

Zacheu a înţeles câ Dumnezeu îl iubea personal. S-a oprit pentru el, s-a invitat la el, bine ştiind cine era Zacheu. Isus l-a acceptat cum era. El voia sâ devină prieten vameşului. Asta era minunat.

Zacheu regăsea astfel o nouă demnitate. Se simţea un om nou în aceeaşi piele.

Cum am putea fugi de dragostea lui Dumnezeu? Dumnezeu crede în noi. El vrea sâ ne redea încrederea, demnitatea. Pentru noi a fost umilit, bătut, torturat. Din cauza dragostei!

"Mîntuirea a intrat azi în această casă, spune Isus, pentru că si el este un fiu al lui Abraam".

5

Şi iatâ-l pe Zacheu reintegrat poporului lui Dumnezu.

Isus adaugă: "Căci Fiul omului a venit sâ caute şi sâ salveze ce era pierdut".

Mai mult decît o relaţie superficială

Dumnezeu iese întotdeauna în întîmpinarea căutărilor noastre. Aşteaptă invitaţia noastră. Se opreşte, ne priveşte, ne invita. "Deschide-Mi inima! Lasâ-Mâ să locuiesc în ea". Care ne este răspunsul? Isus nu se mulţumeşte cu o relaţie superficiala, cu o relaţie de faţadă de genul: "Astăzi te iubesc, mîine te uit." El vrea sâ facâ parte cu adevărat din vieţile noastre." Hristos este

viaţa mea", spunea apostolul Pavel.
116
Care este răspunsul nostru? Ne temem poate de o relaţie care bulversează prea mult lucrurile. Teama de schimbare. Teama de a nu părăsi obiceiurile, experienţele. Zacheu şi-a asumat acest risc şi viaţa sa a fost complet schimbată. Sîntem gata sâ-i urmăm exemplul?
Dacă e aşa,El va scoate la iveală tot ceea ce există mai bun în noi. Cu El, viata va deveni o mare aventură . Să ne lâsâm învinşi, sâ ne lâsâm transformaţi de dragostea Sa. El va sfârîma lanţurile egoismului nostru. Va aduce libertatea, demnitatea, fericirea şi pacea. Cu El nu ne vom mai teme nici de viitor, nici de moarte.

Cea mai mare întîlnire de dragoste

"Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu si aveţi credinţă în Mine. In casa Tatălui Meu sînt multe locaşuri. Dacă n-ar fi asa, v-as fi **spus.** ***Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce si vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce si vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiţi si voi." loan 14,1-3.***

Ouvîntul întîlnire are un caracter misterios, chiar magic, atunci cînd este pronunţat de un tînâr sau de o tînârâ. Cînd eram adolescent, era foarte important să poţi spune colegilor: "Am întîlnire!" şi chiar să adaug data, ora şi locul. "Joi, ora 16, pe a treia bancă la dreapta, în parcul mic."
Noi toţi aşteptam cu nerăbdare un adevărat rendez-vous. O întîlnire de dragoste. Şi cînd aceasta soseşte, atunci este cea mai frumoasă zi din viaţa noastră. Dacă întîlnirea are loc peste

15 zile, apoi acestea sînt 15 zile de tulburare.
Ne gîndim la ziua aceea la şcoală, în tramvai şi chiar la biserică. Şi dacă pastorul predică despre sfîrşitul lumii, să zicem, îi spunem încetişor lui Dumnezeu: "Te rog, lasă-mâ totuşi să ajung şi eu la întîlnire." Cfti dintre voi îşi amintesc de primul lor rendez-vous. Sînt sigur că toţi cei care astăzi sînt logodiţi sau căsătoriţi deja, nu l-au uitat. Nu aţi uitat prima dată cmd, cea care a devenit logodnica sau soţia voastră, v-a spus la ureche sau plecînd capul, cu glas şoptit: "Te iubesc!"
121
Timpul s-a oprit atunci. Lumea nu mai exista. Universul întreg era în ascultare. Nu mai exista decft ea şi el. Apoi alte întîlniri, logodna şi, în fine, marea întîlnire: Nunta. Se iubesc atft de mult, încît au hotârrt sâ nu se mai despartă. Au hotârft să construiască împreună o casă, o viaţă, o lume... Mulţi dintre voi sînteţi nerăbdători sâ cunoaşteţi acest moment. Va veni, va>veni!

O mare poveste de dragoste

Cu Dumnezeu, noi trăim o mare poveste de dragoste. Prima întîlnire este convertirea.
Dumnezeu ne iubeşte, se interesează de noi. Ne cheamă, noi răspundem. Logodna poate fi comparată cu angajamentul care este luat cu ocazia botezului. Prin botez, ne angajăm sâ servim lui Dumnezeu. Devenim astfel ucenicii lui Hristos. De altfel, apostolul Pavel reia această imagine atunci cînd scrie: "Căci sînt gelos pe voi, cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca sâ vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca o fecioară curată." (2Corinteni 11,2)
Pe timpul lui Isus, logodnica îşi pregătea cu grijă nunta. Ea era sub supravegherea părinţilor şi, adesea, a prietenilor logodnicului. Perioada care despărţea logodna de nuntă putea fi mai lunga decrt se prevăzuse. Tînârul şi tînăra aşteptau cu nerăbdare celebrarea cununiei. Pentru ei, căsătoria era cel mai mare RENDEZ-VOUS. Era începutul unei vieţi minunate.
Trăim o perioadă de aşteptare asemănătoare logodnei.
122
Marea întîlnire este revenirea lui Isus,eveniment care ne va permite sâ trăim cu El pentru totdeauna. Aşteptarea nu este

uşoară. Logodnicul este absent fizic. Orice îndoială este posibilă.

Nu vă lăsaţi înşelaţi

Nici adversarul nu rămîne inactiv. El împrăştie veşti false: Dumnezeu este mort, nu va reveni, totul este o amăgire, nu te iubeşte, nu te va ierta. Şi apoi îşi prezintă proprii "candidaţi". Aceştia sînt idolii moderni. Idolii care adesea conduc mulţimile pe căile iluziei şi ale diperârii.

Isus ştia'câ pe timpul absenţei Sale, "pretedenţii" nu vor lipsi; El spune ucenicilor Săi: "Luaţi aminte ca nimeni sâ nu vâ înşele. Căci vor reveni mulţi, în numele Meu, zicînd: "eu sînt Hristos" şi vor înşela pe mulţi oameni." (Matei 24.45)

Ciţiva ani mai tîrziu, apostolul Petru scrie: "înainte de toate, să ştiţi câ în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trai după poftele lor şi vor zice: "Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci de cînd au adormit părinţii noştri, toate râmîn aşa cum erau de la începutul zidirii!" (2 Petru 3,3.4)

Trăim în timpul logodnei, dar Logodnicul întîrzie sâ vina.

Nu este o perioadă uşoara. Si Isus ştie lucrul acesta. Tocmai

~ iii

de aceea El vorbeşte atft de des despre revenirea Sa. Cfteva ore înaintea arestării Sale, El a spus ucenicilor:

"Voi reveni şi vă voi lua cu Mine, pentru câ acolo unde sînt Eu-să fiţi si voi."

Stiti câ Noul Testament menţionează, direct sau indirect, de mai mult de 300 de ori, revenirea lui Isus? Mesajul a fost bine primit de primii creştini. Ei trăiau în aşteptarea lui Isus. întoarcerea lui Isus constituia pentru ei "fericita nădejde". (Tit 2,4)

Anii şi secolele s-au scurs. Isus nu S-a întors. Cei care, prea nerăbdători, au fixat datele, au fost ridiculizaţi. Puţin cfte puţin, forţa speranţei a slăbit. Logodnica gîndeşte câ, fără îndoială, Logodnicul s-a rătăcit. Poate îi vorbise foarte repede de întoarcere. El era mort şi singură amintirea Sa mai rezista. Astfel câ, puţin cfte puţin, însăşi ideea întoarcerii lui Isus a fost abandonată de creştini. "Ochii care nu se văd, se uită", spune proverbul. Dar Isus răspunde: "Fericiţi cei care nu au văzut, si totuşi au crezut".

Aceasta este o promisiune

Cînd a spus câ va reveni, Isus n-a spus-o fără rost. Aceasta este o promisiune. De ce ar fi inventat această poveste?
Un logodnic care ştie câ va muri curînd, ar spune celei pe care o iubeşte: "Aşteaptă-mâ, voi reveni curînd"? Nu! El va zice: "Doresc să-ţi regăseşti fericirea, să te căsătoreşti".
Dacă Isus a zis: "Voi reveni", înseamnă câ va reveni.
Unii pretind câ Isus a vorbit în pilde, în simboluri. De ce? Ce interes ar fi avut? Mi-ar place sâ mi se explice. Dacă Isus insistă atfta asupra revenirii Sale vizibile, spectaculoase, asta este pentru câ evenimentul face parte din Istorie, din istoria

Sa. Cum a fost si naşterea si învierea Sa.
Din moment ce Şi-a acceptat naşterea, adică întruparea, nu văd de ce revenirea vizibilă a lui Isus va fi o imagine, un simbol, atunci cînd întreaga Scriptură o anunţă.
Sâ zicem sau sâ presupunem câ Logodnicul nu va veni. Nu-i aşa câ se pregăteşte deja calea unui alt prentedent?

A plecat lâsînd o adresă

Isus nu numai că va reveni, dar El nu a plecat fără sâ lase o adresă. In fiecare clipă avem posibilitatea sâ comunicăm cu el. Spiritul Său ne învaţă, ne protejează, ne îndrumă. "Eu sînt cu voi în toate zilele vieţii, pînâ la sfîrşitul lumii". Logodnica nu a fost lăsată sâ trăiască din amintiri. Comunicarea este menţinută.
Doi ani am trăit la distanţă de mii de kilometri de logodnica mea. Imi făceam serviciul militar în Franţa. Ea era învăţătoare în Rwanda. Niciodată în viata mea nu am scris atîta. O făceam natural. Seara, înainte de a adormi, desenam o cruce pe calendarul meu. Aşteptam cu nerăbdare ziua întîlnirii. Cînd două fiinţe care se iubesc sînt separate, există o tensiune a unuia către celălalt şi aceasta pînâ la reîntîlnire - marele rendez-vous.

Ce întîlnire ?

Noi sîntem logodnici fideli? Ce fel de comunicare avem cu Isus? Primim mesajele Sale cu bucurie, cu emoţie? Ne luăm ceva timp zilnic pentru a-l vorbi, pentru a-l trimite un semn?

Gîndurile noastre sînt adesea îndreptate spre El? Atunci cînd va reveni, cum ne va găsi?
Semnele care-l anunţă venirea, se derulează în fiecare zi sub ochii noştri. Timpul este aproape. Dar am vorbit mult despre asta, încît credinţa noastră a amorţit, iar noi dormităm.
Dumnezeu se teme de aşa ceva. Se temea că, foarte aproape de sfîrşit, de capăt, vom slăbi legătura. Pentru asta, ne-a spus în multe rînduri: "Vegheaţi şi rugaţi-vâ!" El îndeamnă la perseverenţă. "Cel care va persevera pînâ la sfîrşit, va fi salvat". (Matei' 24,14)
Logodnicul este pe drum. Vine. Logodnica şi-a pierdut elanul. Scrisorile ei au devenit formaliste. începe să se intereseze de alţii. Ignoră iminenţa venirii Sale. El este la usă. Aceasta este adesea situaţia noastră, lată de ce, în ultima carte a Bibliei Isus ne trimite acest mesaj: "lată Eu stau la uşă şi bat". (Apocalips 3,20) îl auzim bâtînd? Deschidem uşa?'

Pentru că îi place "Dallas"

Un brav creştin îşi scrisese peste tot în casă şi pe ferestrele maşinii "ISUS REVINE". Vorbea despre asta prietenilor săi, vorbea în biserică. Aceasta devenise un fel de discurs ritual, un obicei. Cînd îl vedeau, colegii de muncă îi strigau glumind:
vorbea în biserică. Aceasta devenise un fel de discurs ritual, un obicei. Cînd îl vedeau, colegii de muncă îi strigau glumind: "la seama! Isus revine!"
Dar cu timpul, credinţa i-a amorţit. Cu toate acestea, inscripţiile erau la locul lor. Intr-o zi, Isus îi bătu la usă. Isi

spusese: "acolo, cel puţin, voi fi bine primit". Omul privea "Dallas" la televizor. Era chiar episodul în care urma să se răspundă marii întrebări: "Cine a tras în J.R.?" Jumătate de lume era în aşteptare. Preşedintele Regan vorbise despre asta în cursul turneului său electoral. Pentru el, asasinul nu putea fi decît un democrat. Chiar şi eschimoşii din Alaska, pentru prima dată în istoria lor, îşi întîrziaserâ cu patru zile marea migrare, pentru a urmări acest episod.
Soneria ţîrîi: o dată, de două ori, de trei ori. In silă, omul se ridică fără să facă zgomot. Privi pe vizor şi reveni rapid la loc. "Cine era?", întrebă soţia. "Oh, nimic interesant, fără îndoială un

reprezentant...", şi gîndurile se întoarseră la J.R. Ewing, Boby, Sue Ellen şi Pamela.
Cînd Isus ne spune: "Vegheaţi şi rugaţi-vâ!", asta înseamnă: "Păstrati-Mâ viu în gîndurile voastre. Vorbiti-Mi si, cînd vă borbesc, aveţi grijă să Mâ ascultaţi şi să-Mi răspundeţi".
Dacă lăsăm dragostea pentru Isus să amorţească, va sfîrşi prin a muri. Dacă, cu adevărat, nu-L mai aşteptăm, revenirea Sa va fi pentru noi o surpriză neplăcută, lată de ce, apostolul Petru scrie: "De aceea, prea iubiţilor, fiindcă aşteptaţi acest lucru, siliţi-vâ să fiţi găsiţi înaintea Lui fără prihană, fără vină şi în pace". (2 Petru 3,14).
Marea întîlnire de dragoste are loc în curînd. Marea liberare se aproprie. In ultimul capitol al ultimei cărţi a Bibliei, Isus spune de mai multe ori: "Eu vin curînd!" Şi Biserica, creştinii, Logodnica răspund: "Vino, Doamne. Vino, Te aşteptăm cu

nerăbdare. Vino să pui capăt acestei lumi în care triumfă nedreptatea, violenţa şi mizeria".

Toţi invitaţi

Isus stă să vină. Pentru cei care II aşteaptă, aceasta va fi cea mai mare întflnire de dragoste. La acest rendez-vous, toţi sfntem invitaţi. Eu doresc să fiu acolo. Doresc ca si soţia mea, copii, părinţii şi prietenii mei să fie acolo. Mă rog pentru asta. Mulţi dintre noi aşteptăm cu nerăbdare acest moment. Să fim vigilenţi! Să ne rugăm. Să ne rugăm pentru părinţii noştri, pentru prietenii noştri, pentru soţii şi soţiile noastre, pentru că această zi să fie pentru ei cea mai frumoasă.

A împărtăşi din dragoste

"Dar eu nu ţin numai dech la viata mea, ca si cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfîrsesc cu bucurie calea si slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui

Dumnezeu". Faptele
Apostolilor 20, 24.
"e drumul Damascului, Saul din Tars "a muşcat" ţârîna. El a înţeles că fanatismul, ura nu erau "drumul cel bun". Hristos a devenit viaţa sa. Din clipa aceea, şi-ar fi putut trăi noua credinţă în anonimat.
"Ş îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus Hristos este fiul lui Dumnezeu". (Faptele Apostolilor 9,20)
Predicile sale stîrnesc opoziţia. Vor sâ-l omoare. Ucenicii fi salvează viaţa. Pleacă la Ierusalim. Ce face? Ce spune? "Se ducea cu ucenicii la Ierusalim şi vorbea cu convingere în numele lui Isus." Dorea sâ-şi împărtăşească noua credinţă cu compatrioţii. Rezultatul: "Aceia căutau sâ-i ia viaţa."
Pentru ca să scape de la moarte, a fugit la Cezareea. Va fi înţeles el pînâ la urmă? Să tacă, să râmînâ liniştit? Nu! Din contră, merge mii de kilometri pe jos, traversează Medite-rana, înfiinţează sumedenie de biserici. Pe drum, dificultăţile se înmulţesc. Ura, persecuţia, critica îl asaltează din toate părţile.

"De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una;... in osteneli şi necazuri, în priveghiuri adesea, în foame şi sete, fn posturi adesea, fn frig şi lipsă de Îmbrăcăminte!" (2 Coriteni 11, 24.27)
De ce?
Dorinţa lui de a predica Vestea cea Bună este mai puternică decft orice. "Nu fac deloc caz de viaţa mea, ca şi cum ar valora ceva pentru mine, vreau doar să-mi duc la capăt alegerea cu bucurie, să-mi împlinesc lucrarea pe care am primit-o de la Hristos, să predic Vestea cea Bună a Harului lui Dumnezeu."
Ce forţă îl împinge sâ-şi uite viaţa? Ce forţă îl împinge sâ-şi împărtăşească credinţa? Banii, onoarea, puterea? Unii oameni şi-au construit situaţia, popularitatea pe religie. S-au servit de Dumnezeu. Pavel nu este dintre aceştia.
Este fanatism aceasta? Din fanaticul pentru iudaism, ar fi ieşit fanaticul pentru Hristos? Atitudinea şi limbajul său nu sînt cele ale unui fanatic. Pavel este echilibrat, raţional. Reflectează.
Deci, ce forţă îl împinge? Răspunsul se găseşte în adoua sa scrisoare către creştinii din Corint. El scrie: "Dragostea lui

Hristos ne strînge..." (2 Corinteni 5,14) Forţa care îl animă este dragostea lui Hristos şi dragostea pentru alţii.

Dragostea este o forţă

Atunci cînd dragostea lui Hristos locuieşte în noi, se petrece ceva. Este imposibil să râmîi aşezat într-un fotoliu moale, în timp ce oamenii mor fără sâ-L cunoască pe Dumnezeu? Imposibil să râmîi insensibil la suferinţă, la nedreptate, la rasism. Dragostea este motorul acţiunilor veritabile. Căci dragostea este cea mai mare dintre forţe.

Dacă vă spuneam: dragostea nu există! - ce-aţi fi gîndit? Există, cu siguranţă, logodnici care îmi citesc rîndurile. Consideraţi că dragostea există? A schimbat ceva în viaţa voastră? Unii, din dragoste oferă flori, compun cîntece, scriu poeme. Cînd cineva este îndrăgostit, se simte uşor ca o pasăre, vesel ca o privighetoare. Este gata să facă acte de eroism. Este gata să desprindă luna de pe cer, din dragoste. Cînd un tînâr este îndrăgostit, se vede imediat. Sub efectul dragostei, o brută poate deveni un înger. Işi iubeşte logodnica, soţia, copiii. Resimte pentru ei ceva în plus. Dragostea bulversează viaţa. Dragostea este o forţă care vine de la Dumnezeu. In spatele tuturor faptelor Creatorului, există, în primul rînd, dragostea. Ce L-a ţinut pe Isus pe cruce? Numai cuiele? Putea să le smulgă, să pună capăt suferinţelor Sale. De ce a rămas pironit pe lemn pînâ la moarte? Din dragoste pentru mine. Din dragoste pentru tine. Din dragoste pentru hippi, pentru drogaţi, pentru cei singuri, stingheri.

Prima dată cînd am deschis Biblia, aveam 18 ani. Nu mai credeam în nimic. Dumnezeu era mort. Ce urma să mă înveţe această Carte? Greacă, ebraică, exegeză, semantică

teologie - toate acestea erau încurcate pentru mine. Dar ceva m-a atras: dragostea lui Dumnezeu, dragostea lui Isus Hristos. Ea m-a răscolit. Am spus: "Mulţumesc, Doamne!"

O forţă mă împingea să vorbesc despre credinţa mea. Am abandonat prejudecăţile, toate formele de rasism. In fiecare om vedeam un copil al lui Dumnezeu, un candidat p^ejitru cer. Barierele sînt **îndepărtate**

In toate bisericile se pune următoarea întrebare: cum să predic Evanghelia? Ce metodă să folosesc pentru a ajunge si la inima celui sărac si a celui bogat, la inima celui alb si a celui negru? Luăm cunoştinţă cu întîrziere de particularităţile fiecăruia. Cum sâ-L predici pe Isus Hristos, în ciuda diferentelor dintre noi?
>
Cum să spunem vecinilor noştri, colegilor de serviciu, de clasă: "Dumnezeu vă iubeşte! Isus revine în curînd!" Deloc uşor, nu-i asa? Ne temem să nu fim râu înţeleşi. Cum sâ-i spunem unui hippie: "Isus te iubeşte, El îţi vrea binele"? Cum să vorbim de Dumnezeu celui care e flâmînd, azvîrlit si urît de toţi? Există atîtea bariere care deformează cuvintele, intenţiile. Apostolul Pavel avea o metodă. El scrie: "M-am adaptat în toate şi tuturor, pentru ca să conduc cel puţin ciţiva la mîntuire, prin orice mijloc posibil."
A te adapta, a nu te deghiza
Este vorba de adaptare fără a trăda. Să înţelegeţi bine: adaptare, nu deghizare. Hudson Taylor, celebrul misionar,
134
iubea grozav chinezii. Pentru a le vorbi despre Dumnezeu, el a învăţat limba lor, a îmbrăcat portul lor. Acest fapt i-a permis să intre în regiuni interzise europenilor şi să înfiinţeze acolo biserici. Chinezii îl apreciau mult. Dar la Huston Taylor, ca şi la apostolul Pavel, era vorba de mai mult decît o simplă adaptare. Dragostea lui Hristos şi dragostea faţă de aproapele era cea care îi anima. Cînd o faptă sau un gest sînt făcute din dragoste, nu înşeală.
Pentru a-L -vesti pe Isus Hristos, metodele, afişele, prospectele nu folosesc la nimic, dacă nu există dragoste.
"Şi chiar dacă aş avea darul proorociei, ştiinţa tuturor tainelor şi toată cunoştinţa, chiar dacă aş avea o credinţă perfectă, aşa încît să mut şi munţii, nu sînt nimic fără dragoste."
Isus la fîntîna lui lacob
Ce L-a dus pe Isus la fîntîna lui lacob? Setea? E adevărat, li era sete şi S-a aşezat pe marginea fîntînii. Vine o samariteancâ. Ce va face Isus? El este iudeu. Incâ din copilărie auzise cum erau vorbiţi de râu samaritenii. Prieteni, părinţi, profesori, toţi îi detestau.

"Dacă auzi un samaritean strigînd după ajutor din fundul unei fîntîni, aruncă-i o piatra în cap", se zicea.
135
Cum am fi reacţionat noi? Cum va reacţiona Isus? Ţinta sa era să predice tuturor Vestea cea Bună. Evident, dar tradiţiile, obiceiurile, prejudecăţile sînt atft de puternice!
Nu aveţi impresia că şi pentru noi prejudecăţile constituie un obstacol în predicarea Evangheliei? Acesta este un străin, inutil sâ-i vorbesc. Acela este prost îmbrăcat, să ne vedem de drum. Tinerii aceia vorbesc mult, să fugim. Şi lăsăm diavolului pe toţi aceia care nu ne seamănă. Cu o astfel de mentalitate vom sfîrşi prin izolarea într-un ghetou. Vom sfîrşi murind de scleroză, privind de departe pe alţii cum mor.
Ce va face Isus? Priveşte femeia şi îi vorbeşte. Ce imprudenţă! Tradiţia interzice să vorbeşti 'unei femei în public. Si mai râu decft atft. Această femeie este samariteancâ. Şi asta nu-i tot. De ce a venit ea la amiază la fîntînâ? Ea nu are o' bună reputaţie. Este frivolă, imorală, adulteră!
Dacă aş fi fost pe aproape de fîntînâ, aş fi strigat: "Doamne, izgoneşte-o repede, ucenicii tocmai sosesc. Ce vor zice oamenii? Gîndeşte-te la reputaţia Ta. Şi uitâ-te la ea, Doamne, poartă bijuterii, este machiata si hainele ei, ai mai văzut asa haine?"
Isus îi vorbeşte. Puţin îl interesează cei din jur. El sfârfmâ barierele înălţate de istorie, tradiţie, morală, li vorbeşte. Ea îl ascultă si se converteşte. Prin ea se convertesc si alt'ii.
' '

5 1
Ce forţă l-a permis să lege dialogul? Ce forţă a răscolit-o pe aceasta femeie păcătoasă? Dialectica? Nuî' Ceva în plus răzbătea din cuvinte, din tonul vocii, din privire. Ce? Dragostea!
136
Atunci cînd se apropia de un om, de un tînâr sau de un bâtrîn, alb sau negru, Isus era întotdeauna animat de dragoste.
Privirea Sa spunea păcătosului: "Te iubesc. Ştiu că vei părăsi râul." Apostolul Pavel s-a gîndit la El atunci cînd scria: "Acopere totul, crede totul, nădăjduieşte totul, sufere totul." (1 Coriteni 13, 7)

Mult loc pentru dragoste
Mulţi gîndesc că dragostea nu mai are loc în lumea modernă. Noţiunile de progres, eficacitate, rentabilităţile domină raporturile. Nu se mai ştie foarte bine ce înseamnă a iubi! Să-ţi iubeşti maşina, cfinele, serviciul, sortimentul preferat de brînză, logodnica, soţia. Drama este că unii îşi iubesc logodnica sau soţia cum îşi iubesc sortimentul preferat de brînză.
Dragostea este trăită ca un act posesiv. Iubesc ceea ce mă face fericit, ceea ce mă avantajează. Aceasta nu este dragoste.ci egocentrism. Rezultatul: lumea noastră este rece si goală, li lipseşte ceva esenţial. De ce sînt adolscenţii atinşi de delicventă, drog, prostituţie? Specialiştii răspund: din cauza carenţelor relaţionale şi afective din copilărie, din cauza lipsei dragostei active.
Anchetele ne învaţă că sute de mii de adolescenţi se droghează si, practică prostituţia. Unde? In marile oraşe. De la ce vîrstâ fncep? De la 11 ani! De ce?-Pentru bani. Acesta este răspunsul pe care l-a dat unui ziarist, unul dintre ei. Ziaristul mai vroia să ştie: "Numai pentru bani?" Vocea copilului se schimbă şi adaugă: "Şi pentru dragoste (afecţiune). Cînd cineva îmi plăteşte, am impresia că mâ
137
iubeşte cu adevărat." Interogat asupra acestei probleme, un psihiatru declara: "Dacă aceşti puşti se vînd, aceasta se fntfmplâ pentru că nu au găsit dragoste în familie..."
Ştiţi pentru ce atrtia tineri se unesc în "noile secte"? Pentru că gîndesc că vor găsi acolo căldură, prietenie. Intr-un cuvfnt: dragoste.
Dragostea este ceea ce lipseşte cel mai mult jn lumea noastră. De dragoste au cel mai mult nevoie fiinţele umane. Creştinii sfnt cei mai în măsură să răspundă acestei nevoi. Dar vai! Foarte adesea sînt incapabili. Pentru a vorbi despre Dumnezeu se caută substitute ale dragostei. Oamenii gîndesc că logica, dogmatica, ştiinţa sînt suficiente să convingă. Nimic nu poate înlocui dragostea. Cum să proclamăm dragostea lui Dumnezeu? Mai întîi iubind!
Dragostea transformă. Ea acţionează în profunzimile fiinţei. împreună cu un grup de tineri, am vizitat un centru de

handicapaţi. Intr-o zi, nişte părinţi şi-au obligat directorul să le accepte copilul. El trăia într-un soi de incubator. Trupul său era înţepenit, contorsionat. Inteligenţa sa inferioară era cam cît a unui nou născut. Nici speranţă'de ameliorare. Nu era o fiinţă, ci un obiect.
Timp de mai multe luni, noapte şi zi, o infirmieră i-a ţinut mîna în mîna ei. Simplu. Puţin crte puţin, copilul a luat o poziţie normală, privirea i s-a schimbat. Astăzi, copilul se ridică, face mici treburi, începe să spună cîteva cuvinte. Este un miracol. Miracolul dragostei. Dacă dragostea lui Hristos ne animă, vom vedea multe alte minuni.
138
Cum să-ţi împărtăşeşti credinţa? Cum să ai această dragoste? Nu e secret.'iubind pe Dumnezeu din toată inima, din toată puterea, din toate gîndurile noastre, ne-am iubi aproapele. Ne-am dovedi dragostea prin fapte, pînâ acolo, încît i-am dori mîntuirea. Dumnezeu ne va da puterea de-a iubi şi a ne depăşi prejudecăţile. In fiecare zi în jurul nostru se va realiza o minune. Inimile cele mai împietrite se vor trezi la adevăr. Căci dragostea lui Hristos radiază. Dragostea lui Hristos se împărtăşeşte. Dragostea lui Hristos transformă.
Cum să le spunem prietenilor noştri, tuturor oamenilor: Dumnezeu vă iubeşte? Foarte simplu, iubindu-i cum i-a iubit Hristos, cum ne-a iubit Hristos, devenind noi înşine manifestări vii ale dragostei lui Dumnezeu.

Ridică mănuşa!

*****

"In timpul nopţii, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare si i-a făcut următoarea rugăminte: 'Treci în Macedonia* şi *ajută-ne!" După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat să ne ducem deîndată în Macedonia, căci înţelegeam că

***Domnul ne cheamă ca să vestim Evanghelia. ("Faptele Apostolilor 16,* 9. 70.)**

L/upâ convertirea mea, aud un strigăt. Un strigăt care mă obsedează şi-mi chinuie mintea, care mă determină să-mi urmez drumul şi mă face să sper. Un strigăt care-mi produce multe insomnii. Uneori, circumstanţele mă fac să mă gîndesc că am o nelămurire. In alte momente, sunetul îmi parvine clar, strâbătînd zidul indiferentei mele.

Ce este acest strigăt străin, neliniştitor, care mă urmăreşte şi mă împiedică să mă instalez confortabil în viaţă? Cei care l-au auzit nu-l pot uita. Cineva mă cheamă, cineva mă cheamă. îi auziţi strigătul? El spune: "Vino, treci în oraşul meu, în casa mea. Salvează-mâ!"

Milioane de tineri animaţi de Duhul Sfînt

Ca răspuns la acest strigăt, văd sute, mii de tineri împinşi de dragostea lui Hristos, animaţi de un spirit de rugăciune, să ducă Vestea cea Bună. Nimeni nu rămîne indiferent

înaintea convingerii, bucuriei şi simpatiei lor. Ei reduc la tăcere înţelepciunea acestei lumi, aduc speranţa şi fericirea. Oamenii care merg alături de ei, au impresia că Isus trăieşte în mijlocul lor aşa cum trăia în mijlocul apostolilor. Da, bineînţeles, acesta nu este decit un vis. Un vis care este deja pe cale să se realizeze. Un vis care seamănă celui al lui Pavel.

Pavel, Luca si alţi ucenici erau la Troa. Hotărîserâ să evanghelizeze Asia. "In timpul nopţii, Pavel a avut o viziune: un om din Macedonia sta în picioare şi i-a făcut următoarea rugăminte: treci în Macedonia şi ajută-ne." Macedonia însemna Europa, Grecia. Apostolul nu dorea să meargă în Grecia. Grecii îl impresionau. I se părea că arta şi înţelepciunea lor îi fac incapabili sâ-l accepte pe Hristos. Erau şi ştiau că sînt bogaţi. Dar mecedonianul din viziune îl roagă: "Treci în Macedonia şi ajutâ-ne." El nu spune: "Vino să faci un tur pe la noi. Să ne vizitezi muzeele, să ne înveţi istoria, să ne admiri filosofii." Nu! "Treci în Macedonia şi ajută-ne!"

Privind la tinerii necreştini, aveam impresia că nu le lipseşte

nimic. Că sînt fericiţi. Ei se amuză, profită de viaţă. Trebuie să fii exaltat să trăieşti ca ei, să fii liber. Nici o interdicţie, fac ce vor.
Aceasta este fericirea? Să cînti, să bei, să dansezi si, atunci cind s-a golit ultimul pahar, atunci cînd dansul s-a sfîrşit, atunci cînd băiatul sau fata pleacă, să te regăseşti singur. Singur cu conştiinţa.
Un strigăt răzbate din inimă, întotdeauna acelaşi. Cine va auzi acest strigăt? "Vino în casa mea, în oraşul meu, ajutâ-mâ.Nu mă judeca după zîmbet, după alura dezinvoltă, sfidâ-
144
toare. Adevărul este că eu caut altceva. Mă înec. Caut un colac de salvare. Tu îl ai." Da, noi îl avem. Se numeşte Isus Hristos.
împreună cu nişte prieteni, acum cftiva ani, am susţinut o serie de conferinţe pe probleme de tineret. In timpul expunerii despre droguri, hippi au intrat să contesteze. Ei susţineau că drogurile nu sînt mai nocive decît munca. Am stat de vorbă îndelung.
Adevărul este că drogurile îi distruseseră. Cei care consumaseră acid aveau gingiile infectate şi dinţii măcinaţi. Ei spuneau: "Drogul este bun". Citeam în privirea lor o teamă teribilă. Mai spuneau: "Sîntem fericiţi, totul merge bine." Dar glasul lor trăda chemarea: "Ajutâ-ne, treci peste prejudecăţi, treci dincolo de cuvintele noastre, ajutâ-ne."
N-au ajuns pînâ acolo aceşti tineri, bineînţeles. Mulţi găsesc că e bine asa cum sînt. Nici o chemare nu răzbate din inima lor.
Dar am mtîlnit zeci de tineri care mi-au împărtăşit decăderea lor morală şi spirituală. Citi aşteaptă încă? Citi strigă: "Vino lîngâ noi, ajutâ-ne!"
De îndată
"După această viziune, scrie Luca, am căutat să ne ducem de îndată în Macedonia, înţelegînd că Domnul ne cheamă să vestim Evanghelia."
De îndată. Ce imprudenţă, nu-i aşa? Să pleci ca ei, fără să discuţi, fără sâ dezbaţi cit este de bine întemeiata o astfel de viziune, nu e riscant? Pavel nu este omul discuţiilor. El este omul rugăciunii şi al acţiunii. S-a folosit de tot ceea ce ar fi putut însemna un atu pentru el? Nu ştiu. Dar a avut unul: Isus

Hristos. Asta i-a fost suficient pentru a răspunde provocării. Provocarea care ne stă nouă in faţă, astăzi, este aceeaşi. A predica tuturor vestea cea bună despre o lume în care pacea şi dreptatea vor domni. Avem puţin timp. Să ne trezim. Să ieşim din ghetourile nostre religioase. Este timpul să averfeâm lumea. A sosit timpul să răspundem aşteptărilor.
Tinereţea este însetată de spiritualitate. S&tea aceasta se accentuează. Tinerii sînt sâtui de ideologii. Dar încotro se îndreaptă? Către ştiinţele oculte, religiile orientale. Ei au strigat: "Veniţi, ajutâţi-n'e" şi negustorii templului au dat fuga.
Cînd călătoream în Germania, am făcut cunoştinţă cu o studentă, adepta lui guru Marajdi. Am întrebat-o de ce nu-L urma pe Isus Hristos. Mi-a răspuns cu multă amabilitate: "El a murit acum 2000 de ani. Guru Marajdi trăieşte." Este adevărat? Nu, îmi veţi zice. Atunci de ce n-o spunem tuturor? De ce n-o proclamăm cu putere, prin cuvînt, prin muzică şi cînt, prin scris, prin viaţă?
Hristos este viu! Dovada? El mi-a transformat viaţa! Hristos este viu. El poate să vă transforme vieţile.
Intr-o zi, am primit o scrisoare de la un băiat care era disperat. Droguri, tentativă de sinucidere, depresie, azil psihiatric. Atunci cînd l-am întîlnit pentru prima dată, ieşea încet-încet din întuneric, Iată ce mi-a scris: "Astăzi, ştiu că părăsesc un loc ce se numeşte lume, pentru a urma lui Isus" şi cita cuvintele Sale: "Fără mine, nu puteţi face nimic." Pentru el, Isus este viu. El lucrează zilnic.

O provocare

Singur Isus Hristos poate îndepărta barierele rasismului, ale egoismului şi nedreptăţii. Nu există altă cale. Cu El, putem cunoaşte încă de pe acum pacea, fericirea şi libertatea, Iată de ce trebuie să răspundem celui care strigă după ajutor. Este o provocare! Vreţi să deveniţi ucenici activi ai lui Dumnezeu? Ce putem face? Ei sînt'milioane şi noi, cîţiva. Mi-ar place să vă reţin atenţia cu trei lucruri:

1. In lumea de astăzi, tinerii sînt atraşi de spiritualitate.
2. Noile mişcări religioase îşi găsesc adepţi dintre tineri.
3. Tinerii sînt atraşi de tineri.

Pentru a ajunge la inima tinerilor, Dumnezeu are nevoie de tineri. Are nevoie de voi. Nimeni nu poate face ceea ce puteţi face voi.
Unii ar spune: "Nusîntem pregătiţi pentru asta. Este treaba pastorilor cu experienţă, a celor care lucrează pentru tineret." Credeţi că Pavel era foarte pregătit? Gîndiţi cumva că mulţimea îl aştepta în Macedonia? A comis o eroare râspunzînd chemării? Nu, bineînţeles! Aşa cum l-a trimis Dumnezeu pe el în Europa, tot aşa vă trimite şi pe voi la alţi tineri. El vă spune: "Voi fi cu voi. Predicaţi vestea bună, Eu vă trimit!" Intr-adevâr, El aşteaptă ca toţi să ne angajăm, în mod real, de partea Sa. El este Conducătorul nostru, Liberatorul nostru. Dacă toţi vom merge cu El, vom vedea lucruri extraordinare. Nu stă scris: "Fii voştri şi fiicele voastre vor prooroci, copiii voştri vor avea vedenii"?
147
Adunaţi-vâ în bisericile voastre. Rugaţi-vâ. Faceţi totul cu mijloacele voastre, oricft de mici ar fi ele. Stabiliţi un program pentru întreg anul. Cu propriile metode. Armonizaţi-vă eforturile. începeţi puţin, începeţi mult, dar începeţi!
Apelul pe care v'i-l adresez este acela al macedonianului. Vreţi să răspundeţi concret acestei chemări? Dumnezeu are nevoie de voluntari. Poate conta pe voi? Mulţime de tineri strigă: "Vino, ajutâ-ne!" Vreţi să răspundeţi cum a făcut Pavel, fără a întîrzia? Vreţi să deveniţi un adevărat ucenic, să trăiţi şi să împărtăşiţi dragostea lui Isus Hristos? Luaţi acest angajament. Atunci, nu numai că veţi cunoaşte pacea şi fericirea, dar veţi şti cum să le împărtăşiţi.

SFIRSIT

SUMAR

JOHN GRAZ nu este numai doctor în Istoria Religiilor sau specialist al emisiunilor Radio - Tv, ci este şi un orator în mod deosebit apreciat de tineri. Sub acest titlu a fost invitat la numeroase întruniri în Europa, America, Africa, Portugalia. Mesajele sale biblice, vii şi-au croit drum direct către inima miilor de tineri, ajutîndu-i să înţeleagă mai bine dragostea lui Dumnezeu. Veţi regăsi în aceste rînduri temele acestor întruniri, dar şi accentele, stilul autorului, ca şi cînd ar fi alături de voi.

COLECŢIA PENTRU TINERET